

Lord Luster

genaamd

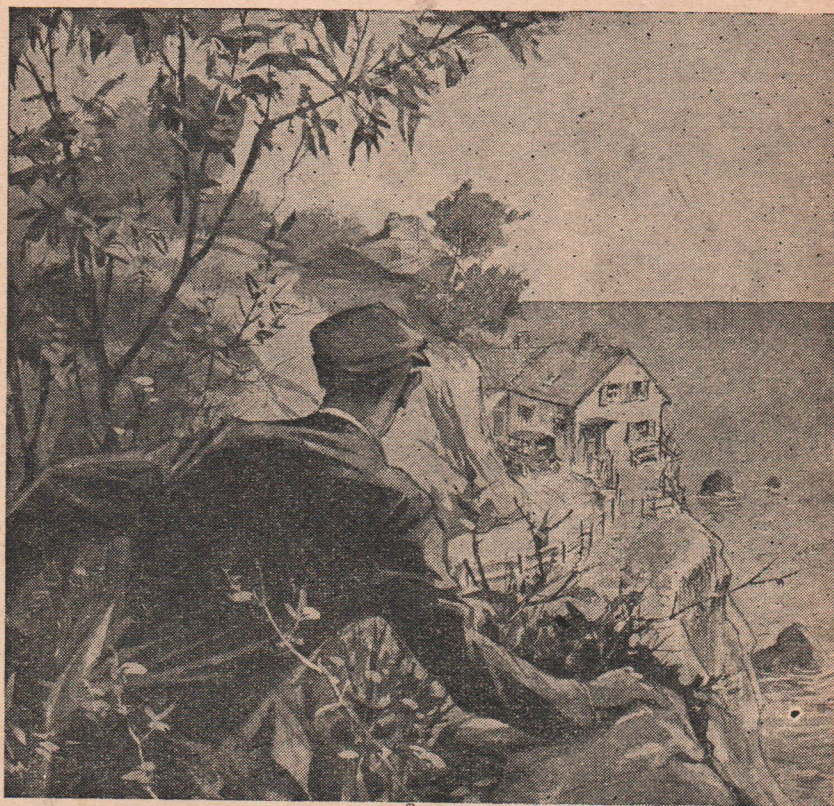
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

TAXI DANSERS

N° 2678

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

TAXI DANSERS

HOOFDSTUK I

TICKETS

Om ongeveer tien uur 's avonds stapten twee goed geklede heren uit een taxi, die stilhiel voor een groot hotel in een van de breedste zijstraten van Broadway en bijna op de hoek van die wereldberoemde straat van vermaak.

De oudste was in rok, de jongste in dinner-jacquet, maar beide kledingstukken zaten voortreffelijk en waren overduidelijk door een Engelse kleermaker vervaardigd, en zeker door een van de beste en duurste.

De jongste rekende af met de chauffeur en liep toen zijn oudere metgezel achterna.

Alvorens de hel verlichte hall binnenvan te lopen, zei hij op zachte toon :

— Men schijnt hier altijd te dan-

sen, Edward.

— Dat is hier ook een van de belangrijkste onderdelen van dit bedrijf, Charles, antwoordde de aangesprokene, die niemand anders was dan de grote avonturier, John Raffles.

— Ik kan mij niet herinneren, dat ik dit grote hotel hier op deze plek eerder gezien heb.

— Dat is ook niet te verwonderen, het is pas een half jaar geleden geopend. Op de hele verdieping gelijkvloer wordt gedanst, er is een kunstijsbaan, en tenslotte is er een zaal, waar revue's en shows vertoond worden.

— Wat doen wij hier eigenlijk ? vroeg Charles Brand, besluiteloos

naar de in een vuurrood uniform gestoken portier kijkend, een reus van zes voet, die men beter een Herculesknuts in de hand had kunnen geven, in plaats van het simpele zilveren fluitje, waarmee hij ten behoeve van de bezoekers taxi's aanriep.

— Een vreemde vraag; ontspanning zoeken natuurlijk, Charles, antwoordde Raffles met een van die flauwe glimlachjes om zijn scherp gesneden mond, die Brand steeds min of meer van zijn stuk brachten, omdat hij er dan doorgaans niets van snapte. Heb je er lust in je te amuseren, vanavond?

— Ik weet het niet, antwoordde Brand, met een licht schouderophalen. Ik ben nooit bijzonder gesteld geweest op dit soort amusement, ook in Londen niet.

— Ga in elk geval maar mee naar binnen, misschien zien en beleven wij er nog iets.

De vervaarlijke portier in het rood bracht de zware draaideur al in beweging, en een ogenblik later stonden de twee vrienden in een hall, die baadde in een zee van licht.

Rechts was de vestiaire, waar ze hun jas en hoed afgaven en toen zij naar de zaalingang wilden lopen, hoorden zij, tot hun verbazing een dame in een glazen kooi, bijna verontwaardigd vragen:

— U koopt toch zeker loten?

— Welke loten wilt u mij verkopen? jongedame? vroeg Raffles beminnelijk, voorover leunend voor het loket van het eigenaardige glazen hokje.

— Wel, danskaartjes natuurlijk, antwoordde de jongedame. Een halve dollar per stuk; neemt u er maar ieder twintig, daar komt u een hele tijd mee toe.

Raffles en Brand keken elkaar verbaasd aan. Zij hadden in New York al heel wat merkwaardige din-

gen beleefd, die zelfs Londen niet kende, maar dit was volkomen nieuw voor hen.

— Waar dienen die danskaarten dan voor? vroeg Brand, die nieuwsgierig was.

— Heel eenvoudig, legde de jufvrouw in het hokje met engelen-geduld en waarschijnlijk voor de duizendste keer uit. U hebt geen dame bij u, en al had u die wel, het moet toch vervelend zijn, altijd maar met dezelfde dame te dansen. Nu, daar binnen vindt u wel vijftig heel knappe meisjes, die met u dansen, en die geeft u dan zo'n bonnetje, als een soort betaling; naderhand komen ze die bij mij weer inruilen, en ze krijgen per stuk, de helft van het bedrag, dat is dus een kwart dollar.

Brand had de arm van Raffles al gegrepen en zei kortaf:

— Ga mee, het is nog erger dan ik dacht.

Maar de loketdame moest het gehoord hebben, want ze zei ijskoud en uit de hoogte:

— Onze dames zijn uiterst fatsoenlijk, mijnheer. U kunt informeren. Overigens, graag of helemaal niet.

— Graag! riep Raffles, met een lachje en hij greep de kleine hand, die het stapeltje gestempelde en genummerde kaartjes al weer naar binnen wilde halen. Geeft u mijn vriend voor tien en mij voor twee dollar kaartjes. Ik kan altijd de voorraad aanvullen, nietwaar?

— Dat spreekt vanzelf, zei de dame in haar hokje verheugd en zij scheurde het gevraagd aantal bonnen af, nam het geld in ontvangst en wendde zich al vol ijver tot een andere bezoeker, die juist zijn goed had afgegeven. Dit bleek een kerel als een boom te zijn, met een breed, heel donker gezicht, wenkbrauwen als snorren, een blauwachtige waas

op zijn wangen, ofschoon hij blijkbaar net geschoren was, drie kostbare ringen aan de vingers en een parel in zijn overhemd.

Raffles had een vluchtige blik op die man geslagen, greep toen Brand bij de arm en loodste hem door een brede, dubbele deur van wit gelakt hout, de eigenlijke danszaal binnen, met rijen stoelen en tafeltjes op een verhoging langs de vier muren.

Het was al vrij vol, vele van de tafeltjes waren bezet door dames en heren, die al naar hartelust wijn en champagne zaten te drinken.

— Ik zie daar nog een leeg tafeltje, zei Brand, niet al te dicht bij de band en ook niet al te ver er vandaan.

Op dat ogenblik hoorde hij zich aanspreken door een allerliefst jong meisje, met donkere krullen en grote, lachende ogen, die vroeg:

— Taxi, mijnheer?

— Dit is zeker een van de beroemde dansdames, zei Raffles glimlachend. Je ziet, dat ze er heel lief uitziet. Hier is je pakje kaartjes. Amuseer je, ik wacht je aan het tafeltje.

En vóór de verblufte Brand goed wist wat er gebeurde, was het pakje met danskaarten al in de zijzak van zijn smoking verdwenen, en danste hij opgewekt een foxtrott, die het orkestje net had ingezet, maar pas nadat hij één van zijn bonnen had afgestaan aan het aardige zwarte kind, dat voor vijf minuten zijn partner zou zijn.

Daar hij van verbazing niet al te veel zei, begon het meisje, na een minuut ongeveer, uit zichzelf:

— Ik ben studente.

— Toch waar? vroeg Brand op een ongelovige toon. Maar u danst uitstekend.

— Dat kan toch heel goed samen. Ik studeer voor tandarts, weet u?

— Maar dat is een uitstekend en

goedbetalend vak, merkte Brand op.

— Als men het eenmaal is, mijnheer. De kunst is om het te worden. En omdat ik geen geld heb om mijn studie te betalen en mijn vader het niet breed heeft, hij is kunstschilder ziet u, heb ik er dit op gevonden. Ik heb vanavond al dertig kaartjes ingepalmd. En het is pas tien uur.

— Knap werk, bewonderde Brand. Maar is dat niet erg vermoeiend?

— Helemaal niet vermoeiend. Ik vind het prettig werk. En als ik er genoeg van heb, loop ik er gewoon uit. Wij zijn hier volkomen vrij om te komen en te gaan wanneer we willen. Vindt u dat ik goed dans? vroeg zij met naïeve behaagzucht.

— Als een veertje, en zeker niet als een tandarts. Ik geloof dat u een flink meisje bent. Tot ziens, juffrouw, juffrouw...

— Lize. Natuurlijk heet ik anders, maar u begrijpt wel, dat we hier niet onder onze echte naam kunnen komen dansen, zei het zwartgelokte kind met een helder lachje. Komt u nog eens terug?

— Wellicht, antwoordde Brand, helemaal ingepalmd door de ongekunstelde vrolijkheid van het meisje, dat op die manier geld verdiende om haar studie te kunnen voortzetten.

Een buiging, en Brand liep naar het tafeltje, waar hij Raffles al had zien zitten, druk in onderhandeling met een kellner, die hem blijkbaar iets wilde aanpraten.

— Een wonderlijke man, begon Raffles dadelijk, toen Brand ging zitten. Hij wilde mij champagne aanpraten. Stel je voor, champagne, om tien uur 's avonds.

— Wat heb je dan besteld?

— Wijn, Charles, gewoon wijn, en geen fles, maar een glas. Matigheid voor een man in mijn omstandigheden is een eerste eis. Heb je je geamuseerd?

— Voortreffelijk, antwoordde Brand en zijn blik dwaalde over de nu totaal verlaten dansvloer naar de overkant, waar hij het aardige, zwarte ding ontdekte tussen een hele club « taxi-danseresjes ». Zij danste heel goed en ik vond het met zo'n kaartje van een halve dollar veel te schraal betaald. Wat denk je dat ze doet overdag?

— Voor tandarts studeren, antwoordde Raffles.

— Maar Edward, praatte ze zo hard?

— Helemaal niet, maar ze keek voortdurend naar je tanden. Ik ken die blik, Charles.

— Dan ben ik heel blij, Edward, dat er aan mijn tanden nog steeds niets mankeert, zei Brand in volle ernst. Ga jij niet dansen?

— Ik geloof, dat ik...

Maar het orkestje had al weer ingezet, en Raffles zag een in een smaakvol, wit japonnetje meisje voor zich staan, met het mooiste blonde haar, dat men zich voorstellen kan en grote blauwe ogen in een rond, zacht blozend gezichtje.

Het klonk bijna schuchter en aarzelend, toen zij vroeg:

— Taxi, mijnheer?

Onmiddellijk was Raffles over-eind, boog hoffelijk en danste een ogenblik later midden tussen de anderen, en Brand, aan zichzelf overgelaten, kreeg alle gelegenheid de soepelheid te bewonderen, waarmee Raffles met zijn partner de Engelse wals danste. Het was alsof de voeten van zijn dame de grond niet raakten, alsof hij haar liet zweven.

Nu en dan slechts wisselden zij een paar woorden, en Brand zag hoe beiden opgingen in de dans, ofschoon Raffles steeds zei er niet van te houden, of er althans volkomen onverschillig tegenover te staan. Raffles hield meer van boksen, paardrijden en zwemmen.

Na ongeveer zes minuten keerde hij al weer terug, na een correcte buiging voor het meisje in het wit, dat haar collega-taxi's dadelijk weer ging opzoeken.

— Een partijtje van mijn kaartjes overnemen? vroeg Brand lakoniek en met een zekere spotzucht, toen Raffles weer naast hem ging zitten en een teug nam van de inmiddels gebrachte wijn.

— Dat is geen kwaad idee, antwoordde Raffles effen. Schijnbaar dansen die meisjes allemaal voortreffelijk. Deze kleine blonde fee, heet of noemt zich tenminste Elly. Ze is studente in de letteren, en je begrijpt wel welke vooruitzichten dat tegenwoordig opent. Nog geen jaar geleden stierf haar vader aan een beroerte. Ze waren plotseling straatarm en omdat ze haar studie niet wil opgeven, heeft ze er dit op verzonnen. Een flink meisje!

Misschien had Raffles nog iets willen zeggen, maar zijn blikken werden op dat ogenblik getroffen door een man, die aan het naburige tafeltje helemaal alleen had gezeten en nu opstond, de dansvloer overstak en op het groepje opgewekt babbelende taxi's toestapte, regelrecht naar het blonde meisje in het wit.

Brand herkende hem ook direkt. Het was de grove, zwarte man met zijn zwarte wenkbrauwen, die vlak na hen was binnengekomen.

— Wat doe je? vroeg Brand het volgende ogenblik, niet zonder onrust, want hij zag dat het gezicht van Raffles verstrakte en dat hij met een bruuske beweging opstond.

— Zie je het dan niet? De kerel valt haar lastig. Maar Charles, je moet hem toch herkend hebben? Het is een van de gevaarlijkste gangsters van New-York, maar die ze nog nooit hebben kunnen snap-pen.

Deze woorden waren al gesproken op het midden van de dansvloer, want Raffles was snel weggelopen en stond het volgende ogenblik naast het blonde danseresje, dat zich woedend verdedigde tegen de pogingen van de grote kerel, haar te pakken en naar de dansvloer te trekken.

— Valt deze man u lastig, jufvrouw Elly? vroeg Raffles kalm.

Als door een adder gebeten liet de kerel haar dadelijk los en wendde zich met fonkelende ogen naar Raffles, boven wie hij wel een half hoofd uitstak.

Met een verachtelijke glimlach om zijn dikke lippen hoonde hij:

— Bemoeit u zich er maar niet mee, mijnheer. Ik heb haar mijn bon gegeven en dus heb ik recht op een dans.

— En ik heb u die bon weer teruggegeven, omdat ik niet met u wil dansen, zei het meisje, dat blij-

baar heftig verontwaardigd was. Ik heb het recht om dansen te weigeren. Ik... ik haat u!

— Het lijkt mij, dat dit toch voldoende moet zijn, mijnheer, zei Raffles rustig.

— Haha, Lohengrin aan 't woord, lachte de zwarte man uitbundig. Kom, opzij bemoeial!

Hij wilde het blonde meisje opnieuw pakken, maar het volgende ogenblik sloeg Raffles hem met de platte hand midden in zijn gezicht, zodat zijn wang onmiddellijk opzwol.

Als een woedende tijger sprong de kolos op Raffles toe, maar diens linkerhand schoot snel als de gedachte uit, en een seconde later rolde de zwarte man, alsof een kogel hem in de volle borst had getroffen, over de verhoging heen, een paar stoelen en tafeltjes in zijn val mee-sleurend.

HOOFDSTUK II

SAM RICE

De val maakte zoveel lawaai, dat onmiddellijk van alle kanten nieuwsgierigen kwamen toelopen, waaronder ook de gerant, een man met het gezicht van een bejaarde diplomaat, die erg streng keek en onmiddellijk bars vroeg:

— Wat moet dit betekenen?

— Wel, wat het lijkt, dat is het ook, antwoordde Raffles kalm. Ik heb die kerel moeten neerslaan omdat hij het deze dame lastig maakte. U bent, geloof ik, de gerant?

— Inderdaad, mijnheer.

— Dan wil ik u graag even zeggen, dat u er beter aan deed, bepaalde personen niet in uw hotel toe te laten. Het zal u wel bekend zijn wie die heer, daar op de grond, is en die daar met zoveel moeite overeind krabbelt?

— Ik weet het niet, mijnheer en het kan mij ook niet schelen, antwoordde de gerant nijdig. Ik vraag niet wie mijn bezoekers zijn. Ik vraag alleen of zij zich behoorlijk weten te gedragen.

— Maar dat deed deze man juist

niet. Hij gedroeg zich als een ploert. Ik zal u vertellen wie hij is. Laat ik u voorstellen aan Sam Rice, bijgenaamd Temper Sam, een van de gevaarlijkste gangsters uit New-York, wat wel het een en ander wil zeggen.

— Ik zeg u, dat het mij niet schelen kan wie hij is, mijnheer. Als hij zich een onschuldige grapje veroorloofd heeft met een van de taxi's, dan hoefde u zich daarmee niet te bemoeien. Ik kan niet aan de neus van een van de bezoekers zien of hij een... gangster is of een gewoon, rustig burger. Wanneer ik zou proberen een selectie toe te passen, dan kon ik wel aan de gang blijven, want...

Hij werd vrij ruw onderbroken, want Temper Sam was nu overeind gekomen, niet meer zo elegant als net, want zijn haar hing sluik en verward over zijn een, halfdichte oog, dat in aanraking was geweest met een stoel, en tastte, nog wankele- lende, naar zijn binnenzak.

Raffles was echter op zijn hoede, en het volgende ogenblik was Temper Sam opnieuw gevloerd.

De gerant werd wit van woede en snauwde Raffles toe:

— En dat doet u waar ik bij sta, mijnheer.

— Ik kreeg niet de tijd, u te verzoeken te verdwijnen, mijnheer, zei Raffles koeltjes. De man greep al naar zijn revolver, dat schijnt u niet te hebben gemerkt?

— Mijnheer, ik verzoek u deze gelegenheid te verlaten, zei de gerant op een toon, alsof hij een keizer was, die een ongehoorzame ambtenaar wegstuurt. Ons hotel staat te goed bekend, dan dat ik dergelijke relletjes zou mogen toelaten. Wat u betreft, Miss Elly, u bent de aanleiding geweest tot dit onaangename incident en ik verzoek u dus dringend, dadelijk mijn huis te verlaten.

— Maar het was toch mijn schuld niet. Hij was werkelijk heel ruw en ik wilde nu eenmaal niet met hem dansen. Wij zijn toch vrij...

— In zekere zin, juffrouw Elly, antwoordde de gerant stroef. Maar u bent niet vrij om mijn zaak in opspraak te brengen. Wilt u dadelijk vertrekken, en kom hier nooit meer terug.

Het blonde meisje wilde nog protesteren, maar Raffles bood haar met een galant gebaar de arm en zei, hard genoeg om in de verste hoeken van de zaal te worden gehoord:

— Ik hoop de eer te mogen hebben, juffrouw Elly, u buiten de poorten van deze « gelegenheid » te mogen leiden, waarvan de gerant zo bang schijnt te zijn voor bepaalde leden van de onderwereld. Wat u betreft, mijnheer, u zult nog van mij horen.

— Ik geloof werkelijk, dat u mij durft dreigen, mijnheer! riep de gerant met rode koortsvlekjes van woede, op zijn bleke wangen. Wilt u mij dwingen de politie in de arm te nemen?

Raffles gaf niet eens antwoord, maar keek de gerant alleen maar aan met een blik uit zijn staalgrijze, doorborende ogen, die de man plotseling tot zwijgen bracht.

Niemand dacht meer aan dansen, de muziek zweeg, en in een drukkende stilte liep het paar naar de grote deur, terwijl Brand, als een soort page, op korte afstand volgde, in een stemming, die het midden hield tussen bewondering en afkeuring.

Het meisje was heel stil en scheen erg bedrukt te zijn. Raffles voelde hoe haar kleine hand beefde op zijn arm. Zodra zij de hall bereikt hadden, hief zij het blonde hoofd op, en zei met een zwakke stem:

— Ik dank u wel, mijnheer. U hebt u ridderlijk gedragen.

— U schijnt het toch niet erg te waarderen, dat ik tussen beide ben gekomen? Had ik die heer dan zijn gang moeten laten gaan?

Miss Elly huilverde even, keek Raffles toen aan en zei:

— Wat u deed was heel goed, en heel dapper. Maar ik ben er mijn betrekking mee kwijt geraakt. Het was eigenlijk geen echte betrekking, maar ik verdiende er toch mijn brood mee. Een tweede gelegenheid van dit soort ken ik niet in New-York, er zijn er een paar, maar daar durf ik heus niet komen. Die zijn in de buurt van de haven. Ja, dan moet ik er maar wat anders op vinden, ik weet nog niet...

Er klonk zo'n onrust in haar trillende stem, dat Raffles er door getroffen werd en zei:

— Dit alles is dus eigenlijk mijn schuld geweest, miss Elly, en u moet mij in de gelegenheid stellen het goed te maken. Ik zou graag uw naam en adres willen hebben. Er moet voor u iets anders zijn te vinden, dan dit vermoeiende werk, dat onaangenaam en zelfs niet zonder gevaren is, zoals u nu zelf hebt gezien.

De heldere, blauwe ogen rustten een ogenblik onderzoekend op zijn gezicht, en toen zei ze snel en zacht:

— Ik vertrouw u volkomen. Ik heet Lise Easton, en ik woon met mijn moeder en mijn elfjarig broertje in de Village Road, Jamaica, Long Island.

— Dank u. Het wordt nu hoog tijd, dat ik u verlof vraag mij en mijn vriend aan u voor te stellen. Ik ben Graaf William Palmhurst, deze heer is mijn sekretaris, Charles Brunt.

Lise had haar kleine hand al uitgestoken, en Raffles greep ze, hield ze een ogenblik vast en zei:

— U staat toe, dat we u komen bezoeken?

— Als u dat heus de moeite waard vindt, begon het meisje haperend.

— Het is erg de moeite waard. Begrijpt u niet dat u nog in gevaar bent. Hebt u dan niet gehoord, hoe ik die man noemde, die u zo ruw behandelde? Maar wat vraag ik; natuurlijk bent u niet thuis in dit duistere wereldje. Nu dan, die man was Sam Rice, die nog geen maand geleden terecht heeft moeten staan en helaas, weer is vrijgesproken. Omkoopbare politiebeambten, getuigen, die uit angst meened plegen, en de rest. Een van de gevaarlijkste leden van een gevaarlijke bende. Charles, vergezel jij juffrouw Lise naar de garde-robe, want het is beter, dat zij niet alleen is. Wij brengen u thuis. Nee, geen protesten, het is werkelijk beter. Temper Sam was daar binnen niet alleen. Het verwondert me genoeg, dat die vrienden niet tussenbeide zijn gekomen. Aha, daar hebben wij er al een.

Een nog heel jonge man met een baby-face en een sigaret tussen de slappe lippen, liep op dat ogenblik, met de handen in de zakken, schijnbaar heel toevallig, langs de achterwand van de ruime hall.

Hij was blijkbaar net uit de danszaal gekomen en liep in de richting van de lift en de monumentale trap, die heel dicht naast elkaar, toegang gaven tot de hoger gelegen verdiepingen.

En onder het lopen keek hij zo scherp naar Raffles, dat het weinig had gescheeld of hij had een kostbare Chinese ondersteboven gelopen.

— Ik geniet al de onderscheiding van hun aandacht, zei Raffles glimlachend en zachtjes. Voorlopig hebben zij nog een beginnening op mij afgestuurd. Ga je gang maar, Charles, ik wacht hier wel op jullie.

Raffles bleef alleen in de ruime hall achter.

Juist toen Brand en het jonge meisje door een zijdeur verdwenen waren, stak de jongeman met snelle, geluidloze passen de hall over, en kwam voor Raffles staan, die juist bezig was, een sigaret op te steken.

— Mijn vriend Sam Rice wil graag weten, met wie hij te doen heeft gehad, mijnheer.

Raffles liet zijn aansteker heel langzaam zakken, knipte hem dicht en keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen in het bleke, schijnbaar nietszeggende gezicht van de jongeman, die tegenover hem stond.

Toen begon hij droogjes:

— Geacht melkmuiltje, ik ben niet gewend mijn naam te noemen aan de eerste de beste snotneus. Keer je om en ga ogenblikkelijk naar de danszaal terug.

— Geloof je ons op die manier te kunnen behandelen? Met grote lef! Dacht je ons te overbluffen? Je wilt je naam niet noemen?

— Ik denk er niet aan, snoeshaan! antwoordde Raffles, en het sigarettenaanstekertje gleed in zijn zak.

Daarop bekeek hij aandachtig zijn rechterhand, spande en onspande de gespierde vingers, schoof de zegelring langzaam van zijn plaats, en besloot:

— Sommige dingen zeg ik maar één keer, baby-face.

Het jonge mens keek op zijn beurt naar de vingers, die zich tot een vuist sloten, toen gromde hij een vloek, en deed wat Raffles hem bevolen had; hij draaide zich op zijn hielen om, na nog een loense, wraakzuchtige blik op Raffles te hebben geworpen en verdween vlug in de richting van de danszaal.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwamen Lise en Brand terug uit de vestiaire, waar het meisje haar mantel had opgehaald.

— Alles in orde? vroeg Brand direkt, daar hij op het gezicht van

Raffles kon lezen als in een open-geslagen boek.

— Alles O.K., antwoordde Raffles glimlachend, de ring weer terugschuivend op zijn oude plaats.

Brand wierp snel een blik over zijn schouder in de richting van de brede deur van de danszaal.

Een paar overdreven chic geklede heren stonden daar bij elkaar, en keken over de matglazen onderhelft van de deur aandachtig naar het drietal, met niet bepaald vriendelijke gezichten.

— Dat belooft iets, zei Brand zachtjes in zichzelf.

Raffles haalde de schouders op en zei opgewekt tegen Lise, die er met een ongeduldig, bleek gezichtje bijstond:

— Laten wij maar weggaan, jufvrouw Lise. Bekijk het hier nog maar eens goed, want u zult er wel niet meer terugkomen.

Met vlugge stappen liep het drietal het hotel uit, en met een machinaal gebaar bracht de portier in zijn rode uniform, de hand aan de klep van zijn pet.

Het was niet zo gemakkelijk op dat uur een vrije taxi te vinden, maar tenslotte slaagden zij er toch in, ofschoon Lise er een paar keer op aandrang om toch gewoon de tube te nemen, die haar tot heel dicht bij haar huis zou brengen. De rit duurde zeker geen vijftientig minuten.

En misschien was het beter geweest, als Raffles maar naar haar had geluisterd.

Een pas of vijftig van het hotel kon Raffles echter een taxi te pakken krijgen; zij stapten in, nadat Raffles het adres had opgegeven en de tocht begon, een heel eind langs het viaduct van de Elevated, toen over de Brooklyn Bridge en tenslotte de brede straten van Queens en Jamaica in.

Voor een oud en smal huis stopte de taxi, het drietal stapte uit en Raffles rekende af.

Met de hoed in de hand wachtten de beide mannen tot Lise had aangebeld, en pas toen de deur opening en een jongensstem daarboven iets geroepen had, pakte Raffles de hand van het meisje.

— Morgen kom ik u opzoeken, juffrouw Lise. Wij zullen dan eens rustig praten over de toekomst. Hoe lang studeert u?

— Drie jaren.

— Dan zou het onverantwoordelijk zijn die studie nu af te breken. Tot morgen dus.

— Tot morgen en nogmaals bedankt voor uw edelmoedig optreden. Adieu, mijnheer Brunt.

De huisdeur klapte dicht.

Zwijgend liepen de twee mannen terug in de richting van de reusachtige brug.

Op een straathoek stond Brand stil om een verse sigaret op te steken.

Hij had haar nauwelijks tussen de lippen of er kraakte op een afstand een schot, droog en helder als een zweeps slag; hij was zijn sigaret kwijt, want een kogel, die met een weemakend gezoem als een grote wesp voorbijstuisde, had die tussen zijn lippen weggeslagen.

HOOFDSTUK III

DE ONTVOERING

Wat steeds gebeurde, Brand bukte zich instinctief en Raffles bleef rechtop staan. In zulke dingen was hij een echte fatalist. Maar wel nam Raffles direkt de voorzorg op zijn beurt het lot een beetje te helpen, door bliksemsnel zijn revolver te trekken en twee stappen opzij te doen, zodat hij meer in de schaduw kwam van een vooruitspringend muurgedeelte.

Brand meende een paar schaduwen snel voorbij te zien glippen aan de overkant, en hij stond al op het punt van zijn eigen wapen gebruik te maken, toen hij de hand van Raffles op zijn arm voelde en zijn stem hoorde fluisteren:

— Laat dat, Charles. Het helpt ons niets om hier een vuurgevecht te beginnen. De schaduwen zijn al verdwenen. Laten wij maar verder

gaan. Wij zijn nu gewaarschuwd. Wij weten nu tenminste, dat wij gevolgd zijn.

— Ik kan niet zeggen, dat ik met die wetenschap erg ingenomen ben, Edward, gromde Brand. Schijnbaar, hebben wij onze hand voor de zoveelste maal in een wespennest gestoken.

— Het ergste is Charles, dat zij het adres van het meisje schijnen te kennen, of liever, dat wij in onze onnozelheid en lichtvaardigheid, zelf die woning hebben aangewezen.

Brand zei maar niets. Wat hem betreft, op zijn tijd kon hij ook heel galant zijn en ridderlijk tegenover dames, maar men moest niet overdrijven. Wie kon zeggen of het hele voorval geen doorgestoken kaart was, en of die kerels niet naar deze afgelegen buurt waren gegaan, met

het doel, hen uit te schudden. In een stad als New-York kan men zolets heel goed verwachten.

Hij keek van opzij naar Raffles, die een ogenblik in tweestrijd scheen te staan en toen zei:

— Laten wij maar verder gaan, Charles. Vannacht zullen wij in ieder geval niets durven ondernemen, in dit huis, dat van onder tot boven bewoond is.

— Niets ondernemen? Maar wat verwacht je dan eigenlijk?

— Zij zullen zich willen wreken, Charles. De man heeft het trouwens duidelijk gezegd. Die schurk van een Temper Sam geniet in zijn wereldje een zekere vermaardheid wegens het aantal vrouwen, dat hij heeft gevangen. Zo niet goedschiks, dan maar kwaadschiks. Zij loopt gevaar, zeg ik je en ik heb beloofd, haar te zullen beschermen. Morgenochtend gaan wij er zo gauw mogelijk heen en bespreken een plan de campagne, zoals de commandant van een vesting het doet.

En daarop aanvaardden de beide vrienden de terugtocht.

Zij werden verder met rust gelaten en vonden vrij snel een vrije taxi.

Het duurde ditmaal erg lang voordat zij hun kleine bungalow ten Westen van Hoboken in New-York hadden bereikt, waar ze de reusachtige chauffeur James Henderson nog op vonden, maar vrij ongerust over hun lang wegblijven.

Brand stelde hem met een paar woorden op de hoogte van de oorzaak hiervan, en daarna gingen de drie mannen naar bed, en sliepen zonder gestoord te worden door het lawaai van de reusachtige wereldstad, dat zelfs 's nachts niet rustig wordt.

De volgende ochtend om acht uur, zaten Raffles en Brand aan het een-

voudige ontbijt, ieder verdiept in een ochtendblad.

Met twee regels was daarin melding gemaakt van het « onbeduidende voorval » in het nieuwe hotel in de Broadwaybuurt, zonder echter dat een enkele naam genoemd was, en het had Brand heel wat moeite gekost, die twee regels te vinden.

— Het is een schandaal, riep hij uit, na het tegen Raffles verteld te hebben.

— Hoe minder er over het geval gesproken wordt, hoe beter, zei Raffles. En houd dan nu eens eindelijk op met eten. Ik wil aan de slag.

Uit de aangrenzende kamer klonk de zware stem van Henderson die vroeg:

— Moet ik de auto halen, mylord?

— Nee, James, met de auto gaan wij maar liever niet naar die eigenaardige buurt. Het zou te veel opvallen. Bovendien is de wagen daar te goed en te nieuw voor. Je kunt rustig thuisblijven, want voor de lunch zijn we denkkelijk terug thuis. Mijnheer Brand en ik gaan met de subway naar de city, en zullen daar gemakkelijk met de elevated verder kunnen gaan.

— Maar het is toch geen behoorlijke tijd om een bezoek te brengen aan een dame, wilde Brand nog protesteren.

— Charles, ten eerste is het geen thee-visite, geen five o'clock en ten tweede zal het niet zo vroeg zijn als we daar aankomen.

Hij was al opgestaan, greep zijn hoed en toen Brand zijn voorbeeld had gevolgd, kreeg Henderson nog een paar instructies en verlieten de beide mannen het huis.

Vijf minuten lopen bracht hen bij het tube-station van de ondergrondse lijn, die tot diep in het hartje van New-York doordrong; zij hoefden nog maar een klein eindje van daar te lopen, om een station te bereiken

van de ondergrondse, die hen tot aan de hoek van Warrenstreet bracht, juist tegenover het pompeuse stadhuis, waar zij overstapten op de viaductspoorweg, die hen over de Easttrivier bracht, via de wereldberoemde Brooklyn-bridge en hen afzette op enkele minuten van de Village Road af.

Het was toen half tien, en vrij druk in deze volkrijke buurt.

Raffles en Brand daalden met een groot aantal reizigers de trappen van het station af, die regelrecht naar het trottoir liepen, en toen pas vroeg Brand:

— Wil je me nu vertellen, Edward, wat je eigenlijk van plan bent met dat blonde kind?

— Wel, dat is heel eenvoudig, Charles. Zelden kan geld alléén iets goeds uitrichten, maar in dit geval lijkt het me voldoende, als ik haar in staat stel haar studies af te maken.

— Maar je sprak van een gevaar, dat haar bedreigde; wat denk je daar tegen te doen?

— Ik vermoed, dat een simpele verhuizing naar een totaal andere wijk van deze reusachtige stad wel voldoende zal zijn, Charles. Wie, bijvoorbeeld, van Flatbush Avenue, helemaal in het zuiden van Brooklyn naar de 241ste straat verhuist, kon evengoed naar Mexico emigreren. Maar wij zullen haast moeten maken, want in deze wijk is zij niet veilig meer.

Dit werd besproken op nog geen veertig passen afstand van het huis van het jonge meisje, aan de overkant, en wat er nu volgde gebeurde zo vlug, dat zelfs Raffles naderhand onmogelijk de juiste toedracht had kunnen vertellen.

Op ongeveer zes meter afstand van de deur stond een vrij grote auto stil.

Bij het halfopen portier stond een

man, die de beide vrienden op de rug zagen en die zij dus niet herkennen.

Juist op het ogenblik, dat zij wilden oversteken, ging de deur van het huis open, en Lise Easton kwam naar buiten, eenvoudig gekleed en met een boodschappentas bij zich.

Nog op de drempel werd zij aangesproken door een tweede man, die een lichtgrijze overjas droeg.

Zij stond stil, slaakte een lichte kreet en draaide zich om, teneinde vlug het huis weer binnen te gaan, maar de man greep haar ruw beet, tilde haar als een veertje van de grond en droeg haar naar de auto, waarvan het portier op hetzelfde ogenblik wijdopen werd gegooid door de kerel, die daar had gestaan.

Op hetzelfde ogenblik begon de zachtjes draaiende motor totaal te grommen.

Raffles was totaal niets ontgaan; hij stak zo snel mogelijk de straat over, met Brand op zijn hielen.

De schurken moesten dit hebben gezien, of misschien ook wel niet, maar in elk geval begonnen zij, waarschijnlijk om gegadigden voor een achtervolging te intimideren, als krankzinnigen hun revolver te gebruiken en in het wilde weg om zich heen te schieten.

Een voorbijganger, die met de hele zaak niets te maken had, werd licht aan de arm gewond, maar een tweede kogel vloog door een winkelraam en verwondde een verkoopster, die zelfs niets gezien had, ernstig aan de hals.

Het portier sloeg al met een harde dreun dicht en Raffles en Brand waren op zijn minst nog een meter of acht van de auto verwijderd, toen deze al in beweging kwam.

— Schiet op een van de banden, Charles, beval Raffles onder het hollen.

Brand gehoorzaamde. Hij schoot

en miste, want juist stak daar, vlak voor hem, een geschrokken telegrambesteller op zijn zware motorfiets de rijweg over.

Zijn kogel ketste tegen het asfalt en verdween ergens in de ruimte. De auto reed inmiddels al.

— Spring er achter op! schreeuwde Raffles.

Brand was een voortreffelijk sprinter; hij had menige wedstrijd op de honderd meter gelopen in rekordtijd, hij hoefde over tien meter op een sintelbaan niet langer dan een sekonde te doen, maar de omstandigheden waren hier niet normaal, hij wist nog wel de achterbumper te grijpen, maar zijn vaart was juist niet groot genoeg geweest om zich achter op de snel rijdende wagen te kunnen slingeren.

De bumper werd als het ware uit zijn handen gerukt; hij struikelde en viel.

Toen nam Raffles snel een besluit, dat hem misschien duur te staan had kunnen komen.

De jongeman op de zware motorfiets en zijn tas met telegrammen, had juist zijn motor afgeremd naast het trottoir, toen Raffles hem met een niet al te harde, maar precies op de goede plaats aankomende kinstoot vloerde.

— Het spijt mij, jonge vriend, maar ik moet dit ding van je lenen, riep hij en slingerde zich in het zadel. De motor was voorzien van een duo en Brand, die dadelijk weer was opgestaan, sprong er op, terwijl Raffles de kickstarter al had neergetrapt en vol gas wegreed terwijl

de knalpot heftig te keer ging en een blauwe benzinedamp verspreidde, achter de bruine, wegrazende auto aan.

De wagen had een voorsprong van een vijftig meter en Raffles zou die zeker gauw hebben ingehaald.

Brand schreeuwde zo hard hij maar kon, om de aandacht te trekken van patrouillerende politieagenten, maar dat was niet eens nodig, want men schoot uit de auto naar hartelust uit het achterraampje op de achtervolgende motorfiets.

Door het slingeren echter van beide voertuigen misten al de schoten en bij ieder huizenblok won Raffles een meter of twintig.

Niemand kon zeggen hoe dit zou zijn afgelopen, als niet een onverwachte gebeurtenis plotseling een einde had gemaakt aan de dolle rit, tenminste wat de motor betreft.

Het was een van die kleine oorzaken, die dikwijls grote gevolgen hebben, en ditmaal was het een klein onaanzienlijk straathondje, dat gek van angst, onverhoeds de straat overstak.

Raffles kon het dier onmogelijk meer ontwijken, de motor slipte, Raffles sloeg over het stuur, het was alsof er een mist voor zijn ogen kwam en alles werd donker om hem heen; Brand schoot als een pijl over hem heen en viel half op hem, terwijl de zo hardhandig geleende motor, aan zichzelf overgelaten, een paar keer over de kop sloeg, een lantaarnpaal velde en toen als een rokend, vlammenspuwend, dodelijk gewond monster bleef liggen.

HOOFDSTUK IV

HET LICHTSEIN

Brand had zo goed als geen beschadiging opgelopen en was, over Raffles heen, vrij goed en veilig beland op een laag duwwagentje, dat zijn val brak.

Hij was onmiddellijk weer overeind, boog zich over Raffles heen, nadat hij hem zo ver mogelijk had weggetrokken van de rokende machine, die als een wild dier brullend te keer ging.

Juist op dat ogenblik sloeg Raffles de ogen op, trok het hoofd van Brand naar zich toe en fluisterde:

— Op het ogenblik ben ik niets waard, Charles, maar volg hen, tot iedere prijs.

— Maar, Edward, ik kan je toch onmogelijk...

— Doe wat ik je zeg! beval Raffles bijna heftig. Een jong, onschuldig meisje in de handen van die schurken laten, zou de grootste van alle misdaden zijn. Later kun je je om mij bekommeren. Ik heb niets gebroken. Vlug!

En Brand gehoorzaamde. Zo groot was de overmacht, die deze sterke geest op iedereen uitoefende, en zeker op Brand, dat hij niet langer aarzelde, maar opsprong en rondkeek naar middelen om de achtervolging voort te zetten.

Alles was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de achtervolgde auto nog niet helemaal uit het gezicht was verdwenen.

Er reed juist een vrije taxi voorbij en onder het rijden sprong Brand

op de treeplank en schreeuwde de chauffeur toe:

— Volg die bruine auto daar met die zwarte bumpers. Een goede fooi als je de wagen niet uit het oog verliest.

De auto sprong als het ware vooruit, terwijl Brand het portier had opengemaakt, na nog even achterom te hebben gekeken naar het groepje mensen, waaronder een politieagent, dat zich om het lichaam van Raffles verdrong, toen viel hij naast de chauffeur neer en van dat tijdstip af was al zijn aandacht gericht op die grote, bruine wagen, die daar razensnel door het verkeer schoot.

De politieagent intussen had, met de hulp van enige omwonenden, vrij snel de gevaarlijk brandende machine weten te blussen, terwijl anderen Raffles voorzichtig wat opzij en vervolgens een apotheek binnen droegen, dat wil zeggen, een van die inrichtingen, drug stores geheten, die in Amerika de plaats innemen van de Europese apotheken, maar waar men nog veel meer dingen kan krijgen dan alleen geneesmiddelen. Hij was aan het hoofd gewond, want het bloed stroomde over zijn gezicht. Hij had de ogen weer gesloten, maar toch nam hij duidelijk alles waar wat er om hem heen gebeurde.

De agent had de motor eens nauwkeurig bekeken en al heel gauw het half geblakerde onderscheidingsteken ontdekt, waardoor de motor zich

kenmerkte als het eigendom van de Staat.

De agent was een man, die van combineren hield en zo stelde hij zich natuurlijk de vraag, door welke wonderlijke samenloop van omstandigheden deze keurig geklede heer, die helemaal geen uniform droeg, zelfs geen pet van telegrambesteller, in het zadel van die motor was beland.

Hij liep de apotheek binnen, wierp een vluchtige blik op de gewonde, die op een bank in een kamer was neergelegd, wandelde toen rustig naar de telefoon en belde het dichtstbijzijnde ziekenhuis op.

Dat was het Claridge-hospitaal.

De agent was een zeer bedaard man, sprak rustig, legde de hoorn op de haak, wandelde naar de bank, boog zich over Raffles heen en vroeg met duidelijke, harde stem:

— Hoe voelt u zich?

— Miserabel, ellendig, slap als een vaatdoek, bekende Raffles met een hele flauwe glimlach.

— Hoe is dat ongeluk gekomen?

— Er liep een kleine hond voor mijn wielen en door hem te willen ontwijken, begon ik te slingeren, kwam in aanraking met de trottoirband en viel.

— En hoe kwam u aan die motor?

Raffles keek de ordebewaker even onderzoekend aan, en antwoordde toen zuchtend:

— Tja, daar zit natuurlijk de kneep. Ik zou u natuurlijk kunnen zeggen, dat ik het ding onbeheerd heb gevonden en het naar het hoofdkantoor wilde terugbrengen, maar ik geloof niet, dat u dat zou geloven. Is het wel, agent?

— Nee, ik denk het niet, antwoordde de agent stroef. Een vreemde zaak.

Raffles deed zijn ogen weer dicht. Hij voelde zich op dat ogenblik wer-

kelijk slap en machteloos.

De agent scheen even besluiteloos te staan, en haalde toen de schoudders op, dreef de nieuwsgierigen, die nog altijd in de winkel, voor de deur van de kamer rondhingen, met een paar krachttermen en een gebaar naar buiten, en wachtte, op de stoep staande, tot de ziekenauto zou komen.

Die was er al binnen een paar minuten; Raffles werd op de draagbaar gelegd en met brancard en al in het binnenste van de auto geschoven. Twee verplegers met een witte jas over hun uniform, namen aan weerszijden van hem plaats en toen zag hij met een zucht ook de agent instappen en naast de chauffeur gaan zitten.

De tocht over het gladde asfalt duurde hoogstens vier minuten, toen reed de wagen onder een poort door en stopte op de binnenplaats van misschien wel het grootste ziekenhuis van heel New-York, gesticht door de weldadigheid van Carnegie, de multi-milliardair.

De lakonieke agent liet Raffles ook niet in de steek, toen men hem op de brancard de hall binnendroeg en hem daar voorlopig neerzette.

Hij bleef er ook bij toen men de kleren van Raffles doorzocht en een portefeuille vond, waarin veel geld werd gevonden, en zelfs vrij veel geld, maar niet het minste spoor van een naam of een adres.

— Ik zie u daar zo zielig tobben, merkte Raffles glimlachend op. Ik houd er niet van om mijn naam en adres bij mij te dragen. Een soort fatalisme. Ik heet graaf Palmhurst, en mijn laatste verblijf was het Majestic hotel.

Het effen, brede gezicht van de kalme agent stond klaarblijkelijk zo ongelovig, dat niemand zich daarin kon vergissen. Stel maar eens voor: een graaf, die een motor zou stelen,

dat het eigendom was van de Posterioren. Het was te gek om los te lopen.

Toch noteerde hij de naam en maakte aanstalten om te vertrekken, met de opmerking tot de hoofdverpleegster:

— Ik zou op deze man letten, als ik u was. Ik denk, dat de politie wel een appeltje met hem te schillen zal krijgen. Die zaak met die motor moet worden opgehelderd. De man, die achterop zat, is er ook ineens van door gegaan.

— Nu, hij zal niet weglopen, zei de hoofdverpleegster vergoelijkend, met een blik op het bleke gezicht van Raffles. Ik geloof dat hij er lelijk aan toe is. Wij zullen hem naar een kamer op de vierde verdieping brengen.

— Kan hij verhoord worden, zuster? vroeg de agent nog.

— Als u over een uur terugkomt, misschien wel. Maar als hij mocht slapen, zult u moeten wachten.

De agent salueerde, draaide zich op zijn hielen om, wandelde op zijn kalme, rustige manier de hall uit en was het volgende ogenblik weer zijn plicht aan het doen op straat.

En nu volgden de gewone ceremoniën die meestal plaats vinden als iemand, die het betalen kan, een ziekenhuis wordt binnengebracht.

Daarna werd Raffles uitgekleeft, nadat de hoofdverpleegster de dienstdoende arts had geroepen, die een vrij ernstige hoofdwonde constateerde en een paar rake kneuzingen aan armen en benen, die bloedende schaafwonden hadden veroorzaakt, die verbonden moesten worden.

Raffles liet met een gefronst voorhoofd dit alles toe, en toen de dokter zijn voorschriften had gegeven en wilde weggaan, stelde Raffles de wel wat vreemd klinkende vraag:

— Aan welke kant van het ziekenhuis lig ik hier?

— Aan de oostkant, mijnheer...

— Graaf Palmhurst, voltooide Raffles kortaf. Op welke verdieping?

— De vierde.

— Is dat de hoogste?

— Nee, er zijn zes verdiepingen, antwoordde de verpleegster verbluft.

— Ik dank u, zei Raffles en draaide het hoofd op het sneeuwwitte kussen om, blijkbaar aanstalten makend te gaan slapen.

Men liet hem alleen.

Maar al had Raffles de ogen gesloten, hij sliep niet. Zijn gedachten vlogen Brand achterna op de gevaarvolle tocht dwars door New-York.

Zou hij zelf kunnen helpen?

Alles in hem hunkerde naar daden.

Toen gingen zijn blikken naar de kast, met de witgelakte deur, waarin men zijn kleren had weggehangen.

Alle zakken waren doorzocht en leeg gemaakt en de inhoud lag nu in de kluis van de geneesheer-directeur.

Maar, en Raffles moest glimlachen, die zachte verpleegstershadden hadden wel een en ander overgeslagen, dat ook niet in de zakken had gezeten.

Er was een plekje dicht bij de oksel, tussen voering en stof, waar een zeker klein zakje zat, onvindbaar voor de niet ingewijden, en daarin zat weer een bepaald poeder, en dat was het, waarover Raffles glimlachte. Hij wist, dat hij vrij veel bloed had verloren, dit had hem duizelig en zwak gemaakt, maar een klein snuffje van dat kristalachtige poeder, in water opgelost, zou wonderen doen, als hij dat wilde.

Hij luisterde even aandachtig en toen alles volkomen stil bleef, gooide hij de dekens van zich af, liep vlug de kamer door, draaide de sleutel om in de kastdeur en liet snel zijn vingers tastend over de kleren

gaan, die daar hingen, met een mist voor de ogen en gedwongen om zich met een hand vast te houden aan de kastdeur.

Hij vond wat hij zocht, liet wat van het poeder in een glas vallen, vulde dat onder de kraan van de vaste wastafel, wachtte ongeduldig tot het poeder was opgelost en dronk het glas leeg.

Hij sloot de kast weer, wankelde naar zijn bed terug en zakte er op neer.

De dag verstreek, de dokter kwam hem nogmaals onderzoeken en mompelde met verbaasde blik iets tegen de verpleegster, die bij hem was. Raffles glimlachte en was zo verstandig zich zo ziek en ellendig te tonen, als hij maar kon.

Maar hoe goed die comédie ook gespeeld werd, 's middags kreeg hij een heel ander bezoek, dat niets met geneeskunde, maar gevaarlijk veel met gevangenis en opsluiting te maken had.

Het was een inspekteur van politie, die toestemming had gekregen, de gewonde te ondervragen, en erg veel belang scheen te stellen in de gestolen motor.

Raffles kreeg bij die gelegenheid ruimschoots de kans, te tonen, hoe ver hij het had gebracht op het gebied der spontane fantasie.

Een paar uren waren blijkbaar meer dan voldoende geweest om het hele geval te reconstrueren.

Men had het volgende ontdekt.

Men wist van de ontvoering van het meisje, wat niet verwonderlijk is, na de schietpartij en nadat haar moeder, dodelijk ongerust, de politie op de hoogte had gebracht van de verdwijning van haar kind.

Natuurlijk was ook de jonge telegrambesteller zich komen beklagen, die zo hardhandig van zijn motor was beroofd, maar veel verder was men dan ook niet gekomen op het

hoofdbureau, evenals met de nasporingen naar de bruine auto en naar de tweede man, die in gezelschap was geweest van de motordief, zodat Raffles zich, tot zijn leedwezen, moest laten betitelen.

Maar één had men er tenminste; die lag zwaar gewond in een ziekenhuis en nu kwam inspekteur Mair eens informeren wat de opzet was geweest van die diefstal.

Raffles begon met niets anders te zeggen dan de waarheid; hij had die motor genomen om de auto van de gangsters te volgen.

— Wist u dan van te voren dat dat meisje ontvoerd zou worden, vroeg inspekteur Mair nieuwsgierig.

Hier werd de eerste leugen noodzakelijk; Raffles kon moeilijk antwoorden, dat hij het vooruit geweten had.

— Ik zag die mannen het meisje met geweld in de auto sleuren en omdat ik wel hard kan lopen maar niet hard genoeg, om een auto bij te houden, had ik die motor nodig. En omdat die brave besteller mij zijn motor niet vrijwillig zou hebben afgestaan, was ik wel verplicht paardenmiddelen te gebruiken. Ik zal hem echter schadeloos stellen.

— U hebt als naam Graaf Edward Palmhurst opgegeven, ging Mair weer verder. Zullen we 't daar ophouden, of wilt u nog veranderen?

— U gelooft niet, dat het mijn werkelijke naam is? vroeg Raffles, met een pijnlijk gezicht.

— Dat geloof ik inderdaad niet, mijnheer. Dus... als u zich nog wilt bedenken...

— Er valt niets te bedenken, Palmhurst heet ik en mijn vriend heet Brunt.

Mair was langzaam opgestaan, nog altijd met zijn blik op de gewonde gevestigd en zei rustig:

— Ik kom morgen nog eens terug. Voorlopig zullen zij u hier wel

houden. Ik heb zo'n idee, dat u helemaal geen Palmhurst heet, maar heel anders. Ik heb daar mijn redenen voor. En morgen hoop ik die te kunnen toelichten. Ik ben bang dat u van deze kamer wel regelrecht zult verhuizen naar een ander vertrek, dat minder gerieflijk is. Tot morgen dus.

— Mooi, dacht Raffles, toen de deur achter de inspekteur dichtviel, die man weet, of vermoedt althans wie ik ben. Hoe hij daarachter is gekomen, weet ik niet, maar het is zo. Het zal dus tijd worden, dat ik hier verdwijn.

De dokter bleef gelukkig weg. De middag sloop traag voorbij, terwijl Raffles de kracht in zijn lichaam voelde terugkomen, snel en onweerstaanbaar. De schemering viel. Het werd vrij snel donker en nu was er totaal niets meer te zien, daarbuiten. Op de daarvoor vastgestelde tijd kreeg Raffles een kop versterkende Bouillon en toen werd hij weer alleen gelaten.

Voortdurend hield hij de nachtelijke hemel in het oog.

Het was precies zeven uur op zijn horloge, dat hij naast zich had neergelegd, toen plotseling die duisternis, heel in de verte, een ogenblik

verlicht werd door een eigenaardig schijnsel, dat deed denken aan een vallende ster. Onmiddellijk daarna verscheen het weer, toen nog eens en nog eens, een keer lang, twee keer kort.

Raffles lette heel nauwkeurig op, terwijl zijn lippen zich zachtjes bewogen.

Aanvankelijk werd het S.O.S. teken gegeven, een paar keer achtereen, maar in geheime seinen, die alleen Raffles en Brand kenden.

En nu volgde er een korte, duidelijke en veelzeggende mededeling:

— Ik weet waar zij is, maar kan alléén niets doen. Kom, als je kunt, en voor het te laat is. Adres: Crescent Hall, Coney Island.

Dadelijk daarna werd alles weer donker, de sterrenregen hield op.

Raffles luisterde heel scherp, toen kwam hij opnieuw uit zijn bed, heel wat vlugger dan de eerste keer en liep naar de kast toe, waar zijn kleren hingen.

Hij kleepte zich snel aan, overtuigde zich dat niemand in de gang was, en sloop haastig, nu en dan stil houdend, om te luisteren, in de richting van de directeurskamer, waar de safe stond, met zijn revolver, en vooral met zijn geld.

HOOFDSTUK V

CONEY ISLAND

De taxi reed met een snelheid, die de achterdocht en ook de woede van menig verkeersagent opwekte, maar daar kon Brand zich natuurlijk niet veel van aantrekken.

Al zijn wilskracht en al zijn ge-

dachten waren geconcentreerd op het inhalen van die bruine wagen.

Een paar keer was hij zo dicht bij, dat Brand er al aan dacht, door roepen de aandacht van een patrouillerende politieagent op de wagen te

vestigen, dan weer leek hij uit het gezicht te zullen verdwijnen.

Toen kwamen er lange, brede lege straten en de auto reed zo snel, dat de tamelijk wrakke taxi haar niet kon bijhouden en tenslotte gebeurde dat onvermijdelijke ook en half gek van woede moest Brand tenslotte constateren, dat hij de achtervolgde wagen kwijt was.

— Stop maar! zei hij woest tegen de chauffeur, het geeft toch niets meer.

— Misschien toch wel, mijnheer, zei de chauffeur met een knipoogje. Ziet u niets op de weg?

Brand keek naar het gladde, lichtgrijze asfalt. En toen zag hij plotse-ling een rij kleine, ronde vlekjes.

— Benzine! zei de chauffeur lakoniek. Ik heb dadelijk gezien, dat zijn tank lek was.

— Je bent een reuze kerel. Natuurlijk, dat is mijn kogel geweest, die de band miste. En weet je zeker, dat dat spoor van hun auto afkomstig is?

— Vast en zeker, mijnheer.

— Rijd dan maar vlug op, maar wees voorzichtig, want we hebben met desperado's te doen.

— Als u soms gangsters bedoeld, dan zult u wel gelijk hebben, mijnheer, want zij hebben al een paar keer op ons willen schieten, zei de chauffeur langs zijn neus. Daar gaat hij dan maar weer.

De auto reed weer door, de straten werden weer drukker, zij staken de beroemde Broadway over, kwamen terecht in het uiterste zuiden van Manhattan, daar remde de chauffeur plotseling krachtig en zei opgewonden:

— Daar stappen zij net uit, mijnheer. U kijkt te laat, ze zijn al naar binnen.

Brand balde de vuisten nijdig om deze nieuwe tegenslag.

Hij stond een ogenblik doodstil en

spande al zijn krachten in, om een goed vervolg te vinden, het vervolg, dat Raffles zelf zou hebben toegepast.

Zij waren in dat gedeelte van New York, waar de grote kantoren van het zakenleven waren gevestigd in de hoge wolkenkrabbers, downtown. Op het bordje aan een hoekhuis, zag Brand, dat deze straat Bridgestreet heette. Hij lette op het nummer van het huis, waarvoor de taxi was gestopt en maakte door aftellen uit, dat het huis, waar de bruine wagen was blijven staan, nummer zes was.

— Blijf hier even staan, want misschien heb ik je nog nodig, zei Brand. Je hoeft me niet te wantrouwen, hier heb je vast vijf dollars.

De chauffeur stak met een tevreden geknor het geld in de zak en Brand liep zo onopvallend mogelijk naar de overkant, tot op een plek, waar hij het huis, dat het nummer zes droeg, goed kon opnemen.

Hij stond in tweestrijd wat hij nu doen moest, en stond op het punt de straat over te steken en gewoon aan te bellen, toen de deur weer openging, en drie mannen snel een meisje, dat half bewusteloos scheen te zijn, weer naar de bruine auto droegen, die op dat zelfde punt was blijven wachten.

Dit gebeurde op een afstand van bijna honderd meter en Brand begreep wel dat het volkomen nutteloos zou zijn, uit de verte op het drietal te gaan schieten.

De bruine auto draaide niet, zoals hij nog een ogenblik gehoopt had, maar reed in dezelfde richting verder, waarschijnlijk met het doel om over de kade weer een straat te bereiken, die naar het noorden liep.

Brand had waarschijnlijk nog nooit zo hard gelopen als bij die gelegenheid, toen hij naar de taxi terugvloog en de chauffeur toeschreeuwde, die ook al gezien had

wat er gebeurde:

— Zij poetsen de plaat! Vlug er weer achteraan. Gelukkig schijnen ze niet gemerkt te hebben, dat hun tank lekt.

Brand sprong weer naast de chauffeur, en de achtervolging begon opnieuw, langs Bridgestreet en over de kade.

Zij bereikten deze, juist toen de bruine auto een hoek omsloeg, in een razende vaart de Fifth Avenue volgde en toen de richting insloeg naar de Brooklyn Bridge.

En hetzelfde spelletje van die ochtend herhaalde zich.

Nu eens was de bruine auto vlak bij en leunde Brand al uit het portier, om door schreeuwen de aandacht van de agenten en van de voorbijgangers op die auto te vestigen, dan weer was hij bang haar voor goed uit het oog te verliezen en twee keer zelfs had de chauffeur het alleen aan dat benzinespoor te danken, dat hij de schakers van het meisje weer kon inhalen.

De man scheen nu ook wel begrepen te hebben wat er aan de hand was, maar hij sprak geen woord met Brand, een en al aandacht voor zijn stuur en voor het achtervolgde wild, totdat hij plotseling uitriep:

— Ik geloof, dat ze niet verder kunnen, mijnheer. Hun tank zal wel helemaal leeg zijn.

Met een gebaar van triomf trok Brand zijn revolver.

Hij was vastbesloten, van het wapen gebruik te maken, zodra die bruine auto zou stoppen bij een benzinepomp.

Maar hij had te vroeg gejuicht.

Er gebeurde iets heel anders en wel zo snel, dat alles al gebeurd was, vóór de chauffeur kans had gezien de auto in te halen.

Men was juist even de Brooklyn Bridge gepasseerd toen de bruine stopte.

Juist reed er langzaam een taxi voorbij.

Er klonk een droge knal en de taxi-chauffeur zakte opzij.

Het portier van de bruine auto vloog open, twee mannen sprongen eruit en hoefden maar drie stappen te doen, om de zwaargewonde chauffeur weg te trekken, waarna een van hen zijn plaats innam.

Terzelfdertijd trok de tweede man, na het ontvoerde meisje in zijn armen te hebben genomen, het portier van de taxi open en sprong erin, terwijl de wagen al vaart had.

Het hele voorval had nauwelijks acht sekonden in beslag genomen.

Toch raakten de voorwielen van Brand's taxi bijna de bumper van de gestolen wagen en misschien zou de zaak hier al zijn afgelopen, als niet een al te hulpvaardige voorbijganger bijna zijn leven had geofferd door vlak vóór de taxi om te lopen, zodat de chauffeur, vloekend, op zijn remmen moest gaan staan en er een kostbare tijd verloren ging.

Het ergste echter was, dat de vluchtende taxi benzine in overvloed had en ook geen spoor meer achterliet.

Verloor men haar ook maar éénmaal uit het oog, dan kon de achtervolging ook wel direkt worden opgegeven.

Maar de chauffeur bleek er een van het goede ras te zijn, een koppig heerschap, dat het er nu eenmaal op had gezet zijn doel te bereiken.

Hij negeerde dan ook praktisch alle verkeersseinen, liep een half dozijn keren gevaar, tussen twee vrachtauto's gekraakt te worden, maar hij had de vluchtende taxi nog steeds vast, toen deze al over een van de bruggen reed, die Brooklyn met Coney Island verbinden.

En toen kreeg Brand een goede inval, door aan de chauffeur te vra-

gen:

— Heb je toevallig wel eens gehoord van een zekere Temper Sam?

— Dat is nogal logisch, mijnheer, antwoordde de man met een brede grijns. Ik ken hem zelfs 'n beetje. Ik heb hem een paar keer gereden, maar dat was toen hij nog geen eigen auto had. Wie zou in New-York Temper Sam niet kennen!

Plotseling maakte hij zo'n onverhoedse beweging, door met zijn rechterhand op zijn voorhoofd te slaan, dat het stuur hem bijna ont-schoten was en de taxi een gevaarlijke slingering maakte.

— Stommerd, wat 'n vervloekte ezel ben ik. Maar het is ook een beetje uw schuld. U had me dat veel eerder moeten vragen. Daar in Bridgestreet op N° 6 woont Jimmy Rose, bijgenaamd Cherio, dat is een dikke vriend van hem. Een grotere schurk hebt u in uw hele leven nog niet gezien. En Cherio woont hier op Coney Island in zijn bungalow, een pracht van een villa, dicht bij de kust en helemaal afgezonderd.

— Weet je dat beslist zeker? vroeg Brand opgewonden.

— Beslist! schreeuwde de chauffeur, bijna dansend achter zijn stuur. Dan brengen ze het meisje daar ook heen; Cherio heeft dat smerige werk meer bij de hand gehad. Maar als dat zo is, mijnheer, dan krijgt u een lelijke pijp te roken, en dan zou ik bijna adviseren: steek uw handen niet in dat wespennest. Crescent Hall, zoals die bungalow heet, is een heel oud huis en het zit zo stikvol trucs als een boerenmik met krenten. En u kunt niet eens politie er bij halen, want lang voordat die binnen is, hebben ze het arme kind al weer ergens anders heengebracht, waar u haar toch niet kunt vinden, of gemold... Cherio staat voor niets, als men hem het vuur na aan de schenen legt. Die is bijna nog erger

dan zijn vriendje Sam Rice. Ik be-moel me niet met uw zaken, mijnheer, maar kan Cherio dat meisje voor zichzelf hebben bestemd? Dan kan ik net zo goed weer omdraaien, want dan is ze verloren ook.

— Nee, vriend, ik ben bang dat ze bestemd is om de prooi te worden van Sam Rice.

De chauffeur slaakte een opgewonden kreet en riep:

— Dan hebt u nog een kleine kans.

— Hoezo? vroeg Brand, zijn hand op de arm van de chauffeur leggend.

— Ik weet beslist dat Temper Sam vandaag door de politie is opgeroepen. Mijn broer is politieagent, en die vertelt me wel eens wat.

— Toch niet voor deze zaak?

— O nee, dat doen ze zo gauw niet. Het is voor iets minder belangrijks. Wapens dragen of zo, of een klein smokkelzaakje. Hij moest om twee uur komen en het is nu al half twee.

— Maar, hoe lang houden ze hem daar?

— Op zijn minst een hele middag en misschien langer... Waar is de auto?...

De chauffeur maakte een beweging van schrik. De kleine auto was nergens meer te zien.

Door hun opgewonden gesprek hadden zij het voertuig laten ontglippen.

Brand maakte een beweging van wanhoop en zei:

— Het is onze eigen schuld. Maar je had het over een bungalow, van Crescent Hall, weet je die te vinden?

— Zelfs in het donker zou ik het vinden, mijnheer. Het is een soort bezienswaardigheid; niet het huis zelf, maar de overblijfselen van een oude abdij, die nog uit de Engelse tijd moet stammen, en die door de Sioux-indianen in brand is gesto-

ken. Maar in deze tijd van het jaar is het er nog heel stil. Maar maak vooral voort, mijnheer, want als ze haar daar vasthouden, daar in dat vervloekte huis van Jimmy Rose, dan geef ik geen cent voor haar leven. Daar kunnen ze met haar doen wat ze willen en ze kunnen haar zelfs helemaal wegmoffelen. Ze zeggen, dat er geheime gangen zijn, die in verbinding staan met de zee, maar van mij weet u dat niet, denk erom.

— Breng er mij dan zo dicht en zo snel mogelijk bij, drong Brand aan. En dan kan ik je wel garanderen, als ze er werkelijk is, dan zullen ik en mijn vrienden haar ook weten te bevrijden, al zou dat huis erger zijn dan de hel. Is het ver hier vandaan?

— Nog zowat een uur rijden, mijnheer.

— Waar ligt het ergens?

— Vlak bij Brighton Beach, aan de zuidkant. Het eiland is daar woest en onherbergzaam, heel anders dan aan de kant, waar villa's staan. Ze zeggen dat het in de tijd van de dranksmokkel een echt smokkelaars-nest is geweest en dat daar voor miljoenen drank aan land is gebracht, die op en geheimzinnige manier verborgen werd.

Er werd verder niet veel meer gesproken.

Brand zat in gedachten en keek nu en dan uit het portierraam.

Zo merkte hij hoe zij langs het

beroemde Lunapark reden, kilometers ver, langs de reusachtige staketsels van de wonderlijk gekronkelde rutsbanen, de enorme tenten en al de moderne mechanische attracties.

Daarna reed de auto langs enorme parkeerterreinen, en toen moest de chauffeur noodgedwongen wel stoppen om te tanken.

Er gingen een kostbare vijf minuten mee heen, maar het deed er nu niet zoveel meer toe, nu de auto toch uit het gezicht was verdwenen.

Maar het was met een vreselijke onzekerheid, dat Brand het verdere van de weg aflegde.

Was de chauffeur wel zeker van zijn zaak, kon hij zich niet vergissen?

Zijn vuisten balden zich woedend, als hij er aan dacht, dat het meisje misschien naar een heel ander huis zou zijn vervoerd, en hij dus veel te laat zou komen.

Wat later ging de taxi de brede weg af, die heel Coney Island doorsnijdt, van west tot oost, en het landschap veranderde ook.

Zij kwamen langs bossen, hoofdzakelijk uit pijnbomen, de huizen werden hier schaars, en eindelijk, bijna plotseling, zagen zij, op een hoog punt gekomen, de zee voor zich.

De chauffeur remde af, strekte de hand uit, en zei eenvoudig:

— Dat is het huis, dat is Crescent Hall.

HOOFDSTUK VI

HET EENZAME HUIS

Brand moest uitstappen, om het huis goed te kunnen zien, want de voorzichtige chauffeur had zijn wagen achter een beschuttend scherm van groen, struikgewas en schrale bomen geparkeerd.

Hij moest zich dus eerst een weg banen door een deel van die natuurlijke barrière, en toen zag hij, op een afstand van ongeveer een halve kilometer, en bijna veertig meter lager, een huis van witgekalkte baksteen, dat inderdaad in niets leek op de moderne huizen van de reuzenstad New-York.

Het lag als het ware op de rand van een klip, maar zelfs bij hoog water konden de golven van de Atlantische Oceaan, het onmogelijk bereiken.

Voor het huis langs liep een smal rotspad, en er achter een wat bredere weg, een grintweg waarschijnlijk, en daar stond de uit het oog verloren taxi, helemaal verlaten, in de schaduw van een grote kastanjeboom.

Het huis stond daar volkomen eenzaam als een wachtpost.

Het maakte een sombere indruk, zelfs nu, op dat ogenblik van de dag en terwijl de zon nog tamelijk hoog boven de kim stond.

De taxi moest enige moeite hebben gehad, om die achterweg te bereiken, die vol kullen en gaten bleek te zijn.

Wat verderop, en ook verder van de oever gelegen, waren de overblijfs-

selen te zien van wat eruit zag als een voormalig klooster.

Hele brokken muur stonden nog overeind, en Brand meende ook een poortje te zien.

Hij keek links en rechts, maar nergens zag hij een tweede huis, en dat was geen wonder, want de plek was hier weinig aantrekkelijk, rotsachtig, kaal, grijs, en praktisch zonder bomen en planten, op enkele afzonderlijke staande kastanjes en iepen na, maar dat waren dan ook ware reuzen in hun soort. Nadat Brand dit alles had opgenomen, liep hij naar zijn taxi terug en vroeg:

— Kan men hier in de buurt telefoneren?

— Wat noemt u in de buurt? Ik zal minstens tien minuten moeten rijden. Het is hier een afgelegen plek, zoals u ziet.

— Als men op Coney Island naar Crescent Hall vraagt, kan iedereen u dan de weg wijzen?

— Het kleinste kind.

— Rijd mij dan naar een plek, waar ik kan opbellen; maar dat is waar ook, geloof je dat men hier vuurpijlen verkoopt?

— Vuurpijlen? herhaalde de chauffeur stomverbaasd. Maar wacht eens. Dicht bij het Lunapark is een zaak, waar ze die rommel verkopen, allerlei vuurwerk, allerlei soorten voetzoekers, zevenklappers, waar je heel wat keet mee kunt maken. En echte vuurpijlen ook, zoals ze voor seinen gebruiken.

— Dat is wat ik nodig heb, zei Brand lakoniek. Vooruit dus.

De auto moest eerst een tiental meter achteruit rijden, kon daar pas keren en reed toen zo snel mogelijk terug, om te stoppen voor een garage. Daar telefoneerde Brand naar Henderson en gaf hem bevel, dadelijk bij hem te komen.

Toen moest hij weer instappen, nog verder terug, tot de chauffeur hem afzette voor een bazar, en daar nam Brand tenslotte afscheid van de brave kerel en hem beloofde op een manier, die de chauffeur tot de overtuiging bracht, dat dit een van de voordeligste dagen uit zijn hele leven, achter het stuur was geweest.

Brand begon met in de winkel een groot aantal vuurpijlen te kopen, die inderdaad wel iets leken op de toestellen, die men gebruikt aan boord van schepen, wanneer ze in nood verkeren.

Zij waren alleen veel minder sterk, maar Brand vertrouwde toch, dat Raffles ze zou kunnen zien, tenminste wanneer het raam van zijn kamer in het ziekenhuis uitkeek op het zuid-oosten.

Hij gaf het pakje met de vuurpijlen af aan de kellner van een restaurant, en ging toen lopend terug, tot aan de plek, waar de auto net had stilgestaan, steeds nauwkeurig lettend op zijn omgeving.

Er reden hem een paar auto's, tegemoet, maar het waren geen taxi's, dus die moest nog op dezelfde plek zijn of langs een andere weg zijn gegaan.

De jongeman voelde zich eenzaam, besluiteloos en onzeker van zichzelf, toen hij opnieuw door het scherm van struiken naar het eenzame, sombere huis keek.

Hij wist, dat er nog een paar uren zouden moeten verlopen, voor Henderson bij hem zou kunnen zijn en Raffles zou natuurlijk, wanneer hij

het sein zou opmerken, nog weer later komen, als hij tenminste kwam, en het hem niet onmogelijk was door onvoorziene omstandigheden.

Het meest plaagde hem de gedachte, dat dat arme meisje daar in dat huis zat opgesloten, overgeleverd aan haar vijanden, terwijl hij alleen niets zou kunnen doen, zolang het nog niet donker was.

Want het huis lag zodanig, dat men het overdag onmogelijk kon naderen, zonder dat het werd opgemerkt.

Er was nog een zwakke troost, het gelukkige toeval had gewild dat Sam Rice bij de politie had moeten komen, en hij was een veel te sluwe schurk, om aan die oproep geen gevolg te geven.

Cherio en zijn kornuiten zouden dus het meisje beslist met rust laten, zolang de gevreesde chef niet was komen opdagen.

Brand tuurde wat hij kon door de struiken, zeker wel een half uur achter elkaar, zonder dat zich daarginds iets bewoog. Men zou hebben kunnen denken, dat het huis totaal verlaten was, als daar die taxi niet had gestaan, waar niemand zich meer iets van scheen aan te trekken.

Dat de schurken nog verder zouden zijn gegaan met hun gevangene, leek Brand volkomen uitgesloten.

Zij hadden dan lopend het pad verder moeten volgen, en dat zou veel te gevaarlijk zijn geweest, want op zee zag hij nog heel wat pleziervaartuigen, en vandaar kon men die weg heel goed zien, en alles gadeslaan wat er zich afspeelde.

Toen de schemering begon te dalen, hield Brand het op zijn eenzame uitkijkpost niet langer uit.

De stilte en de somberheid van dat huis maakten hem bang.

Hij voelde een onweerstaanbare lust om iets te doen, iets te wegen

desnoods.

Langzaam verliet hij de plek, vanwaar hij Crescent Hall had gade-geslagen, keerde terug naar het restaurant, bestelde daar iets, vroeg het in bewaring gegeven pak terug en liep daarmee naar een stil plekje van het strand.

Het was bijna helemaal donker, toen hij daar aankwam en zijn vuurpijlen begon af te steken, met de wetenschap, dat de schurken ze waarschijnlijk ook wel zouden zien, en toch niet in staat een ander middel te bedenken, om met Raffles in verbinding te komen.

Zeker, hij had kunnen opbellen, maar de boodschap zou zijn aangenomen door een verpleegster; hij had een telegram kunnen sturen, maar ook dat zou men misschien geopend hebben; het had argwaan kunnen wekken en Raffles in een nog lastiger positie kunnen brengen. Brand begreep heel goed, dat de politie zich met de zaak zou bezig houden na die brutale roof van de motor van de Posterijen.

Nadat hij zijn boodschap had afgeseind, liep hij weer terug naar zijn schuilhoek, ditmaal in een bijna volkomen duisternis, alleen nu en dan verhelderd, wanneer de maan achter de wolken te voorschijn kwam.

Toen hij het scherm van groen bijna bereikt had, moest hij plotse-ling haastig opzij springen en vlug wegduiken achter een bosje, want van de kant van het huis naderde heel snel een auto. Blijkbaar de taxi, die zo lang voor het huis had geparkeerd gestaan.

De wagen reed met gedimde kop-lampen en in een sneltreinvaartje, en werd blijkbaar bestuurd door iemand, die hier de omgeving op een prik kende.

Voor zover Brand kon zien, zat er maar een man in de wagen, maar

van zijn gezicht kon hij niets onderscheiden.

Hij wachtte, platliggend op de grond, totdat er van het motorge-ronk in de stilte niets meer te horen was, toen stond hij op en liep vast-besloten in de richting van Crescent Hall, waarvan de omtrekken zich vaag aftekenden tegen de avondhe-mel.

Van enig licht was geen spoor te bekennen.

Hij keek op de radiumwijzers van zijn horloge.

Het zou nog bijna een uur duren, voor Henderson kon aankomen, op de plek, die hij hem precies beschre-ven had, bij het struikgewas en het grote rotsblok, waar hij die hele mid-dag wachtend en kijkend had door-gebracht.

En in dat uur wilde hij iets doen, iets onderzoeken en als het moest, zelf handelend optreden, want dit werkeloos toezien, begon duchtig aan zijn zenuwen te knagen.

Misschien kon hij wel vast een deur of een raam openbreken en zo de weg vrij maken voor Raffles en Henderson, of voor de laatste alleen, want Brand was vastbesloten, het meisje te redden, zolang het nog tijd was, ook al zou hij het zonder de hulp van Raffles moeten doen.

Als de reus hem hielp, kon hij het gemakkelijk op nemen tegen zes man, en zoveel waren er zeker niet in het huis.

Terwijl hij dichterbij sloop, diep bukkend, om te vermijden, dat zijn bovenlijf een silhouet zou vormen tegen de lucht, merkte hij op zee een lichtspel, dat zijn aandacht trok.

Hij zag om beurten een groen en rood licht, die afkomstig moesten zijn van een schip, dat niet ver van de kust manoeuvreerde en waar-schijnlijk een ligplaats zocht.

Het vaartuig kon niet groot zijn, te oordelen naar de afstand tussen

de bak- en de stuurboordlamp en naar de snelheid, waarmee het bevoog.

Ook hoorde Brand een zwak motorgeroffel, dat telkens op hield, alsof de machine herhaaldelijk op gang werd gebracht en stopgezet.

Het leek hem, dat het scheepje zich op nauwelijks een kabellengte afstand van het huis kon bevinden en er nu recht op aan stevende.

Plotseling werd alles donker en de motor zweeg. Er klonk een geluid, alsof er een ankerketting door een kluisgat liep en toen werd het stil.

Het was duidelijk, dat het scheepje een ligplaats had gekozen in de kleine baai of inham, die Brand al had opgemerkt, en die gedeeltelijk aan het oog onttrokken werd door een geweldig grote klip, die bij vloed maar voor een klein deel onder water liep.

Brand had onmogelijk kunnen zeggen waarom dat zo was, maar die schijnbaar zo onbelangrijke gebeurtenis prikkelde hem tot nog grotere spoed en wakkerde zijn begeerte aan, desnoods alleen op te treden.

— Misschien willen ze haar wel opnieuw naar een andere plek brengen, en daar zal ik een stokje voor steken, al moest ik er het loodje bij leggen, bromde hij voor zich heen. Raffles zou uiteindelijk juist hetzelfde hebben gedaan.

Hij liet zich heel voorzichtig van de helling van de klip afglijden en bereikte zo het strand.

— Ik geloof, dat nu het ogenblik is aangebroken, waarop ik de ervaringen in mijn jongensboeken in praktijk kan brengen, en een beetje voor Edelhart zal moeten spelen en ik hoop, dat Gustave Aimard het mij vergeeft.

Brand wierp zich voorover en begon op zijn buik naar het grote rotsblok te kruipen, dat een deel van de baai aan zijn oog verborg. Binnen

tien minuten had hij de voet van die klip bereikt.

Hij kroop er om heen en daar lag, op nog geen veertig meter afstand van hem af, zachtjes schommelend en rijdend op zijn ankerketting, een zilvergrijs geschilderd luxe jacht, van ongeveer zestig ton.

Er was geen levende ziel aan boord te zien en alle lichten waren nu gedoofd.

De maan kwam juist tussen twee wolken doorgluren en het licht was helder genoeg om hem de naam van het jacht, dat met blinkende koperen letters aan de boeg was aangebracht, te doen onderscheiden.

«Hawk» heette het vaartuig.

— Zij is het mompelde Brand voor zich heen. Het is de boot van die schurk van een Cherio, en zij zal moeten dienen om het ontvoerde meisje aan boord te nemen.

Op dit ogenblik klonk er een zwak riemgeplas en het volgende ogenblik kwam een klein vletje van achter het prachtige jacht te voorschijn, en zette, door twee man geroeid, koers naar de kust.

Het vaartuigje werd bestuurd door een derde man, die achterin stond en de helmstok hanteerde.

Hoe Brand ook tuurde, hij kon deze man niet herkennen, maar het was duidelijk, dat hij naar het duistere, eenzame huis op de klip ging.

Terwijl Brand hier nog aan dacht, was het vletje al verdwenen, opgeslokt als het ware door de nacht en toch hoorde hij hoe de riemen zachtjes piepten in de dollen, en hoe de bladen van de riemen zacht klotzend in het water neerkwamen.

Waarschijnlijk was het vaartuigje achter een kleine kaap verdwenen, die de linkeroever van de inham vormde. In ieder geval zag Brand er niets meer van.

Een ogenblik dacht Brand er aan in zee te springen en naar het jacht

te zwemmen, om zich te overtuigen van wat er gebeurde, maar toen bedacht hij, dat hij ten eerste Henderson zou kunnen mislopen, en ten tweede zou men zijn nadering waarschijnlijk zien en hem eenvoudig neerschieten.

Nee, het was veel beter om te zien waar die mannen bleven, die daar met het vletje naar de wal waren geroeid.

Zo snel hij maar kon, kroop hij terug naar het kronkelende pad, dat langs de helling van de klip naar het huis voerde, wipte het struikgewas in en liet zijn blikken over zee en strand gaan, maar hoe hij ook tuurde, van het scheepje, noch van de mannen was iets te bespeuren.

— Dat is kras, mompelde Brand verbluft. Waar kunnen zij zo snel gebleven zijn? Het strand is hier volkomen vlak, en ik zie die kerels ook niet in de omtrek van het huis. Daar moet ik het mijne van hebben.

Hij baande zich een weg door het struikgewas, tot dicht achter het huis. Nog altijd geen enkel licht en geen enkel geluid. Zwaar en dreigend rees daar de achtergevel voor hem op, van hem gescheiden door de achterweg vol gaten, waar de taxi had gestaan.

De maan stond zo, dat de achtergevel in de schaduw lag; Brand waagde het erop, was met twee sprongen over de weg en stond nu bij een van de met zware luiken gesloten ramen.

Brand betastte het luik, en maakte een ongeduldige beweging. Aan werktuigen had hij niets anders bij zich dan een klein zakmes en een pijpenreiniger, en zelfs voor een zo voortreffelijk leerling van John Raffles was dat wel wat heel weinig, om zo'n zwaar luik open te krijgen, met vingerdikke bouten beslagen.

En zo waren alle ramen.

Brand keek naar beneden.

Van een kelderraam was nergens iets te bespeuren.

Hij schoof zich voorzichtig langs de achtergevel; overal dezelfde ramen, dezelfde duimdikke luiken, stevig en onverwoestbaar.

Zo bereikte hij de hoek, keek er omheen en trok haastig zijn hoofd weer terug.

Daar, op nauwelijks twintig meter afstand, in de schaduw van een kreupelbosje stonden een zestal mannen, die kalm met elkaar aan het praten waren, en voor iemand, die niet op de hoogte was, leek dit zo'n vreedzaam schouwspel, alsof het rustige burgers waren, leden van een sociëteit, die het over de beursberichten hadden.

— Vervloekt, mompelde Brand in zichzelf. Waar komen die kerels zo plotseling vandaan? Ik heb er zes of zeven geteld. Charles Brand, als niet alle voortekenen bedriegen, dan wordt dit een karweitje, zoals je er in lang geen hebt opgeknapt. Die zijgevel is dus ook verboden terrein voor mij. Laten wij dan de andere kant maar eens gaan verkennen.

Hij schoof zich weer vlug langs de achtergevel, langs de andere hoek, en daar wachtte hem opnieuw een teleurstelling; deze gevel had maar een enkel raam, en dat zat minstens zes meter boven de grond.

Weliswaar had het geen tralies, maar wat hielp dat, nu hij er toch niet bij kon?

Toen viel de blik van Brand op de zware kastanjeboom, die op wel vier meter afstand van het huis stond, en onmiddellijk was zijn plan gemaakt.

Hij drukte zijn pet wat steviger op zijn hoofd en probeerde de stam te omvatten.

Alweer een teleurstelling.

Want Brand was een voortreffelijk

atleet en een prima klimmer, maar de stam was zo dik, dat hij hem onmogelijk kon omvatten, en de onderste, zware tak was buiten zijn bereik.

Toen dacht hij eraan, dat hij althans een sterk touw bij zich had, van een paar meter lang.

Hij wist dit om de tak te slingeren, trok er zich aan op, sloeg zijn been om de tak heen, borg het touw weer op, en kon nu gemakkelijk verder klauteren, totdat hij zelfs hoger was dan het raam, dat tot zijn grote blijdschap half open stond.

Hij schoof zich zover mogelijk vooruit op de tak, die gevaarlijk begon te zwiepen, maar tegelijkertijd ook zakte, en het raamkozijn binnen zijn bereik bracht.

Hij klemde er zich aan vast, de tak zwiepte met een luid geruis van bladeren weer omhoog. Brand hees zich aan het kozijn op, zag een stiller donker vertrek voor zich, klauterde naar binnen en kreeg het volgende ogenblik een zo geweldige slag op het hoofd, dat hij het bewustzijn verloor en op de grond zakte.

HOOFDSTUK VII

AAN BOORD VAN DE HAWK

Henderson had met zijn auto zo snel mogelijk gereden, maar er zijn in New-York nu eenmaal hele grote stadswijken, waar men zelfs met de snelste wagen alleen maar voetje voor voetje vooruitkomt en er gingen dus een paar uren mee heen, voor hij eindelijk de wagen kon parkeren bij hetzelfde restaurant, waar Brand zijn vuurpijlen had afgegeven, waarna hij in de duisternis lopend verder ging.

Hij kende dit gedeelte van Coney Island totaal niet, bovendien was het donker, maar de aanwijzingen van Brand waren zo duidelijk geweest, dat hij zich geen ogenblik vergiste of aarzelde, en na bijna een half uur lopen het grote rotsblok bereikte en het scherm van bladeren en struiken, dat Brand hem had genoemd.

De reus hield zijn schreden in, spiedde voorzichtig rond, floot heel

zachtjes een wijsje, dat al dikwijls als herkenningsteken dienst had gedaan, en noemde toen op zachte toon een paar keer de naam van Brand.

Alles bleef echter stil en hij hoorde niets dan het ruisen van de bladeren en het eentonig gesuis van de branding op de klippen.

— Wat is dat nu? bromde Henderson ongerust. Ik ben zelfs al tien minuten over mijn tijd. Er zal mijnheer Brand toch geen ongeluk overkomen zijn?

Plotseling deed hij een stap opzij, toen nog een, totdat het scherm van bladeren hem helemaal verborg.

Hij had voetstappen gehoord en dat waren schreden van een man, die liefst niet gehoord wilde worden.

Het volgende ogenblik schoot zijn lange arm uit, greep de late wandelaar bij de hals en siste hem toe:

— Pas op, als je geluid geeft, schurk! Dan knijp ik die hand dicht, en dan heb je voor het laatste hier rondgezworven. Wie ben je?

— Dat zal ik je vertellen, James, als je me even wilt loslaten, klonk een stem uit de duisternis, die Henderson onmiddellijk los deed laten en verschrikt deed fluisteren:

— Mylord! O, stomme ezel die ik ben. Heb ik u pijn gedaan?

— Dat wil zeggen, dat je me bijna gesmoord hebt, hijgde Raffles. Maar ik neem het je niet kwalijk, James. Het bewijst, dat je weet waar het hier om gaat. Waar is mijnheer Brand?

— Dat vraag ik mezelf ook af, mylord. Hij had me gevraagd hier te komen, ik weet zeker, dat het de juiste plek is, maar ik heb hem niet gezien en niet gehoord. Maar mylord, ik zie daar een verband om uw hoofd. Bent u zwaar gewond?

— Het heeft niets om het lijf, James, en ook dat verband kan er gauw af. Ik heb wat van mijn poedertje ingenomen en het had zijn bekende uitwerking. Maar het is nu niet de tijd om te kletsen, James. Wij moeten weten wat er van mijnheer Brand geworden is. Ha, daar zie ik het huis, waarvan hij mij gesproken heeft. Je weet toch, dat mijnheer Brand mij seinen met vuurpijlen heeft gegeven?

— Ja, mylord, mijnheer Brand heeft me dat verteld en ik vond het gevaarlijk genoeg, als ik het zeggen mag. De tegenpartij kan het toch ook hebben opgemerkt.

— De seinen wel, James, niet hun betekenis.

— Dat is al erg genoeg, vond de reus. Waar is mijnheer Brand nu?

Raffles gaf geen antwoord. Zijn blikken waren strak op het huis gevestigd, waarvan hij de achtergevel en een groot stuk van de zijgevel kon zien.

Plotseling greep hij Henderson bij de arm, en fluisterde heel zacht:

— Suust...! Geen woord! Kijk daar eens!... Daar vliegt een tak van een kastanjeboom omhoog, dàar, kijk!

— Waarempel, fluisterde Henderson opgewonden. Een man klemt zich vast aan het raamkozijn, nu is hij binnen.

— En ik herken die man, James, het is niemand anders dan mijnheer Brand.

Zwijgend bleven de beide mannen in hun schuilplaats een ogenblik toe kijken.

En toen klonk, in de grote stilte, het geluid van een val op een houten vloer.

Het was alsof Henderson al weg wilde hollen, maar Raffles greep zijn arm in een ijzeren greep, en beval zachtjes:

— Geen dwaasheden, James. Ieder overijld gebaar kan ongelukken maken. Wij moeten het huis proberen te naderen aan dezelfde kant, waar mijnheer Brand is binnengedrongen, met ernstige gevolgen blijkbaar. Ik denk, dat zij hem met een knuppel hebben neergeslagen en zijn nadering hebben opgemerkt en toch had hij het juiste middel gekozen. Voor zover ik van hier af zien kan, zijn alle ramen getralied. Kom mee en buk je zo diep mogelijk.

Raffles trok Henderson het bosje uit, maar bleef bijna onmiddellijk weer staan en trok de reus omlaag.

Zijn scherp oog had in de duisternis bemerkt, hoe het huis letterlijk omsingeld was en hoe op iedere hoek een wachtpost stond, met een geweer.

De hemel was op dit tijdstip vrij van wolken en de maan scheen zo helder, dat het gelijk zou hebben gestaan met zelfmoord, als zij nu hadden willen proberen het geheel af-

gezonderd gelegen huis te naderen.

— Die bandieten schijnen in staat te zijn, op het eerste onraad te gaan schieten.

Maar van de plaats, waar Raffles zich bevond, had Raffles ook nog iets anders gezien, een klein gedeelte, niet veel meer dan de voorsteven van een zilvergrijs geschilderd jacht, dat daar voor anker scheen te liggen.

Nauwelijks had Raffles dit gezien, of opnieuw gebeurde er iets, dat zijn aandacht in een andere richting trok.

Uit het noorden klonk het geluid van een snel naderende auto en een paar sekonden later stootte er achter hun rug een gewone taxi voorbij, die razendsnel reed en toen achter het huis, met veel geknars van remmen, stopte.

Er stapten twee mannen uit en ondanks de grote afstand meende Raffles de man te herkennen. Het moest Temper Sam zijn.

— Komt hij nu pas? mompelde Raffles zacht in zich zelf. Wat heeft hem kunnen ophouden? Maar, dan is hij misschien van plan, het arme meisje op zijn jacht te ontvoeren.

Een ogenblik dacht hij eraan, nu op te springen en op de schurk toe te rennen, maar daarvoor was het al te laat; er werd daarginds zeker een wachtwoord gezegd, of de gangsters hadden hun leider herkend, in ieder geval verdween hij snel naar binnen, een deur viel dicht en het werd weer stil.

Zo bleef het enige minuten, en toen zag Raffles ineens een eigenaardige optocht verschijnen, die een wonderlijke indruk maakte, zoals hij daar, tien man sterk, voorttrok over het smalle, kronkelende pad, dat van het huis naar de oever van de baai liep.

Twee mannen, met het geweer in

de aanslag, openden die stoet, daarop volgde Sam Rice, met een roerloze gedaante in zijn armen, die niet anders kon zijn dan Lise Easton. Toen kwamen er weer twee mannen, ook met het geweer in de aanslag, daarna vier brancarddragers, die iets droegen op een soort draagbaar, waarschijnlijk in der haast gemaakt.

De optocht werd gesloten door een grote kerel, met een krachtige lantaarn, die hij hoog hield, de weg voor de anderen verlichtend.

— Maar, mylord. Ze hebben mijnheer Brand vermoord, hijgde Henderson, en Raffles had moeite hem te beletten naar de optocht toe te rennen.

— Als mijnheer Brand vermoord was, zouden zij niet zoveel moeite voor hem doen. Nee, ik denk dat zij hem levend willen meevoeren naar het jacht. Ik acht er die schurk van een Sam wel toe in staat onze vriend als gijzelaar te gebruiken.

— Maar waarvoor die optocht, mylord? Kan de kerel het werk alleen niet af. Zijn er tien man nodig, om zo'n onnozel meisje...

— James, Temper Sam weet heel goed dat er gevaar dreigt, en een gangster van enige rang, laat zich tot zelfs naar de bioscoop vergezellen door zijn lijfwacht. Pearl Jim deed het met nooit minder dan twintig gewapende bandieten om zich heen en zijn auto was voorzien van een klein machinegeweer. Kom vlug mee, zij moeten een omweg maken naar de plaats, waar zij ergens hun jol of sloep hebben liggen.

— Wat gaan wij doen, mylord?

— Naar het jacht. Vlug wat, wij hebben geen sekonde te verliezen.

Daar schoof de maan juist weer achter een wolk weg.

Henderson was dadelijk geestdriftig voor dit prachtige plan, waarvan de betekenis tamelijk snel duidelijk was.

Raffles overtuigde zich ervan, dat de wachtposten van het huis waren ingetrokken en toen renden de twee mannen langs een kleine omweg en over het rotsachtige strand, beschut door een golfbreker, naar de hoge klip, waarachter het vaartuig gemeerd moest zijn.

Op deze plek was het zo aartsdonker, dat zij ongezien konden voortlopen tot aan de eerste klippen, en daar gingen zij het water in, zonder een enkel kledingstuk uit te trekken, want de afstand was niet groot en er was spoed nodig.

Wel trapte Henderson onder het zwemmen zijn zware schoenen uit, die hem in zijn vaart belemmerden, en die zeker zijn aanwezigheid direct zouden verraden, want de reus wist maar al te goed, dat hij niet over de lenigheid van Raffles beschikte.

Het geluk was hun in zoverre gunstig, dat het geluid van de golven op de klippen het geluid van hun zwemslagen totaal overstemde, dat de maan schuil ging achter de wolken en dat de man, die op de voorplecht op de uitkijk stond, al zijn aandacht scheen te bepalen bij de jol, die van de kant van de kaap naderde.

Volkomen onverwacht schoven de wolken weer voor de maan weg, maar toen hadden de twee mannen nog maar een paar slagen te doen; ongeveer tegelijkertijd bereikten zij het lage achterdek, dat zich nauwelijks een meter boven de waterspiegel verhief.

Het jacht lag slechts op één anker gemeerd, de kracht van het aflopende water had de ankerketting strak getrokken en het jacht lag met de neus recht naar het strand gericht.

Nauwelijks waren ze op het achterdek of de beide mannen lieten zich plat vallen, om buiten het gezicht te blijven van de kerel, die

daar vooraan stond, en naar de naderende sloep keek.

Het jacht had een lage campagne, waartoe een trapje toegang gaf en daarvoor was een dubbele rij statiehutten, zes in getal.

Even voor de campagne liepen twee trappen omlaag en daar, in het midden, bevond zich de deur, die naar de kajuit en de hutten benedendeks voerde, terwijl helemaal vooraan heel waarschijnlijk de machinekamer was.

Het jacht was ongeveer vier meter breed en heel veel plaats, om er zich te verbergen was er dus niet. Raffles besloot, zich voorlopig verdekt op te stellen beneden aan een van de trappen, zodat hij, door iets omhoog te kijken, kon zien wat er gebeurde, zonder zelf dadelijk in het oog te vallen.

Hij kon van daar de kleine valreep zien, glimmend van koper en hij wist dat daar de sloep zou moeten aanleggen.

Het vaartuigje naderde slechts langzaam, daar het veel te zwaar geladen was, zodat ieder ogenblik water over de boorden dreigde te spoelen en dat was geen wonder, want er zaten zeven mensen in.

Maar eindelijk legde het toch aan en de man, die op de voorplecht had gestaan, was snel komen aanlopen en had het touw gegrepen, dat hem werd toegeworpen.

Niet zonder moeite had de inschepping plaats. Het slappe lichaam van Brand werd het eerst aan boord getild; Raffles trok snel zijn revolver, die hij bij het zwemmen had weten droog te houden, terwijl de reus zich wapende met zijn gummiknuppel.

Brand werd echter naar één van de hutten aan de voorkant gebracht. Toen kwam het meisje aan de beurt. Raffles, die heel voorzichtig boven het dek uitkeek, zag dat zij volkomen bij kennis was. Haar handen

waren op haar rug gebonden en men had haar het schreeuwen belet, door haar een doek voor de mond te binden.

De deur van de hut, die het dichtst bij de campagne was, werd geopend en het ongelukkige kind werd naar binnen geduwd, waarna de deur werd dichtgesmeten.

Sam Rice had intussen een kort bevel gegeven, en onmiddellijk daarna begon de motor zachtjes te grommen, het schip trilde, het anker schoof los uit de bodem en de ankerketting liep met veel geraas weer terug door het kluisgat.

Twee mannen hadden het sloepje aan de takels van de davits gehaakt, nadat alleen aan boord waren gegaan, en even later rustte het kleine vaartuig weer in de klampen, dwars-scheeps.

Raffles had zich al overtuigd, dat het ogenblik goed gekozen was. Twee van de mannen waren al naar de machinekamer gegaan, de stuurman was naar de lage campagne gestapt, er stonden twee mannen aan stuurboord, die daar bezig waren met een of ander werkje en twee anderen, onder wie Sam waren aan bakboord, dicht bij de deur van de hut, waar het meisje was opgesloten.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van de reus en fluisterde hem in:

— Wij zullen eerst die drie daar op hun hals vallen. En denk erom, het gaat om ons leven.

— Aan mij zal het niet liggen, mylord, zei de reus en meteen sprong hij het trapje op en viel als een bom temidden van de niets vermoedende bandieten.

Maar zij mochten dan deze overval niet verwacht hebben, zij waren desniettemin onmiddellijk klaar met hun revolvers, en Henderson zou de zaak waarschijnlijk niet hebben na-

verteld, als hij niet even vlugger was geweest dan de man, die op hem aanlegde, en hem met een hevige slag van zijn knuppel had geveeld.

Die eerste schutter had de beide anderen in de weg gestaan, en dat werd hun noodlottig, want zij konden niet van hun wapens gebruik maken zoals zij wilden, en toen zij er eindelijk toe kwamen, waren zij alweer een onderdeel van een sekonde te laat.

De man, die vuurde, was Sam Rice, en hij raakte Henderson ook wel, maar het was een schampschot, dat de reus nog woedender maakte. Een rake tik met de knuppel legde de schurk het zwijgen op, en liet hem als een aangeschoten konijn over het dek tuimelen.

Maar intussen had de man boven op de campagne niet stilgezeten en zijn browning te voorschijn gehaald. Het was echter heel moeilijk voor hem er gebruik van te maken, want de mannen stonden vlak bij elkaar.

Toen hij eindelijk zijn kans schoon dacht te zien en vuurde, trof hij het al heel ongelukkig, want het schip, dwars op de golven geraakt, daar de stuurman niet op twee dingen tegelijk kon letten, maakte een schommeling, de kogel trof de derde bandiet midden in het voorhoofd en maakte een einde aan zijn bestaan.

Met een kreet van woede richtte de schutter nogmaals, maar Henderson had zich omgekeerd, greep hem met de linkerhand bij een van zijn benen, vlak boven de enkel, en trok hem zo van de campagne af, zoals men een rijpe vrucht van een boom plukt.

Een verschrikkelijke vuistslag stuurde de man tollend over het lage dek heen, tot hij stuitte tegen de koperen reling, maar de vaart was zo groot geweest, dat de reling uit de standaards schoot en de man in de golven tuimelde.

Maar op het tumult van het gevecht waren de andere bandieten aan komen hollen en een ogenblik leek de toestand van Raffles en Henderson hachelijk, want een van de kerels was op het goede idee gekomen, met een tijgerachtige sprong boven op het dak van de statiehutten te springen, waar hij een uitnemende strategische positie kon innemen.

Henderson kon er nog een neerslaan met zijn knuppel, maar toen verlamde plotseling een hevige pijn zijn rechterarm; een browningkogel was door het dikke van de onderarm gegaan en had hem machteloos gemaakt.

De knuppel viel uit zijn hand en hij verbleekte onheilspellend.

Het was de man, daarboven op het dak, die geschoten had.

Hij vuurde nogmaals, maar nu miste hij, ofschoon de kogel met een weemakend gefluit vlak langs de hals van Raffles vloog.

Maar tot een derde schot kwam de man niet, want de deur van de hut vloog open, Brand verscheen wankelend op de drempel, bukte zich, raapte een van de half leeggeschoten brownings op en schoot de schutter van zijn hoge standplaats.

Het was toen pas, dat de beide overschietende schurken inzagen, dat de partij verloren was.

Een van hen stak met een woe-

dende grijns de handen op, de tweede dook, met een niet onverdienstelijke snoeksprong, over de koperen reling in het kolkende water en begon met krachtige slagen naar de kust te zwemmen.

Raffles bekommerde zich niet meer om de vluchteling, maar sloot de man, die zich had overgegeven, in de kapiteinshut op, overtuigde zich, dat geen van de andere bandieten in staat was om weerstand te bieden, opende de deur van de hut, waar Lise Easton zat opgesloten, bevrijdde haar van de doek en van de touwen en zei glimlachend:

— Ik hoop, dat u niet te erg geschrokken bent, Miss, en verder dat u zich in staat zult voelen uw taak van gevangene te verruilen voor die van verpleegster. Ik ben overtuigd, dat mijn vriend gauw voldoende krachten terug zal hebben, om u daarbij te helpen. Wij kiezen voorlopig zee, de kust is niet erg veilig voor mij.

— Hoe kan ik u danken! riep het bevrijde meisje, terwijl ze de handen van Raffles greep.

— U kunt mij het beste danken door niet meer over de zaak te spreken, Miss Lise. Ik voor mij moet nu een onderzoek gaan instellen.

— Naar de gewonden? vroeg Brand met een bleke glimlach.

— Nee, Charles, naar de brandkast aan boord, antwoordde Raffles met gedempte stem.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

HET MEISJE MET DE VIOOL

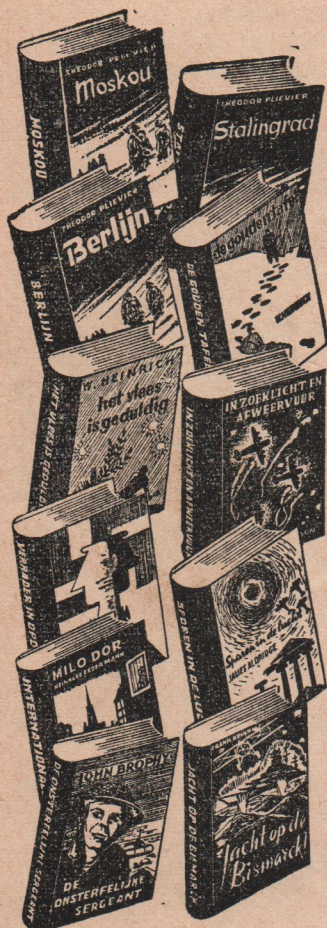
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedemann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. .... * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM : .....

ADRES : .....